THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA,
524 Henry Ave., S. E.,
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XII, No. 9 | Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. | FEBRUARY 1, 1936 | Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

Cores, De Knecht Des Heeren

Om Jakobs, Mijns Knechts wil, en Israels, Mijns uitverkorenen; ja, Ik riep u bij uwen naam; Ik noemde u toe, hoewel gij Mij niet kendet. Ik ben de Heere en niemand meer; buiten Mij is er geen God; Ik zal u gorden, hoewel gij Mij niet kent. Opdat men wete van den opgang der zon en van den ondergang, dat er buiten Mij niets is; Ik ben de Heere, en niemand meer.

Jes. 45:4-6.

God is God!

De Heere is alleen God en niemand meer!

De volkomen vrijmachtige, de eeuwig souvereine God is Hij, Die in den Hemel woont en al Zijn welbehagen doet, geduriglijk, in tijd en eeuwigheid, Wiens wil altoos geschied is, altoos geschieden zal, Wien niemand der schepselen ooit heeft weerstaan; Die in den hemel zit en lacht om 't gewoel der dwaze volken!

Alles moet Hem dienen en dient Hem ook daadwerkelijk!

Als de hooge God, Die voor geen enkel moment in den tijd, noch ook in der eeuwen eeuwigheid, Zijn eer aan een ander geeft, heeft Hij eeuwiglijk alle dingen gekend en met onnaspeurlijke wijsheid beschikt. Alle schepsel en heel de schepping, en alles, wat in den tijd uit die schepping opkomt, gaf Hij naam en toenaam. En met dien naam, door God hem gegeven, verschijnt het schepsel op het tooneel der historie, fungeert hij, werkt hij en bidt hij, woedt hij en vloekt hij; knielt hij zich neer voor den hoogen God in aanbidding en verheft hij zich tegen Hem in schier waanzinnige rebellie en . . . dient hij God, Die alleen GOD is . . . . .

Zijn naam, wat ook zijn toenaam mag zijn, is onveranderlijk Knecht des Allerhoogsten!

Immers zegt God: Ik ben de Heere, en niemand meer! Daarom is alles, wat schepsel heet, knecht.

Engelen en duivelen, rechtvaardigen en goddeloozen, zij, die den Heere vreezen en die Hem niet vreezen; het schepsel op aarde en het schepsel in den hemel, maar ook het schepsel in de hel; het bewust-dienende, maar ook het opstandige schepsel, — alles is knecht des Heeren.

Satan en zijne demonen, zoowel als Michael en zijne engelen; Lamech de tyran en Nimrod de geweldige; Pharao en Nebukadnezer, Pilatus en Herodes, zoowel als Judas en Kajafas; Augustus en Nero, Napoleon en Mussolini, ook al kennen ze Hem niet en bedoelen het zoo niet, zijn toch nooit anders dan Gods knechten, door Hem van eeuwigheid genoemd, met naam en toenaam, en in den tijd geroepen, verwekt, begaafd, gesterkt, geleid, om te doen, al wat Zijn raad tevoren bepaald had, dat geschieden zou . . . .

Gezalfde knechten des Heeren! Verordineerd en bekwaamd!

Opdat men wete!

Want straks komt de eeuwige erkenning!

De erkenning in de blijdschap der hemelsche overwinning en de eeuwige wanhoop der volstrekte nederlaag in de hel; de erkenning uit den mond van alle schepsel; de erkenning, niet dat God nu eindelijk God is en dat ten slotte alle schepsel Hem moet dienen, schoon het tijdelijk Hem weerstond in Zijn aangezicht, maar dat Hij eeuwiglijk God is en was en zal zijn! . . . .

De erkenning, waarop alles moet uitloopen: Gij zijt de Heere, en niemand meer!

In dat ééne, centrale erkennen zullen hemel en hel moeten samenstemmen: Gij zijt alleen God!

De souvereine Adonai!

GOD!

Cyrus, dat was zijn naam!

De Groote, dat was zijn toenaam!

En beide gewerden hem door het noemen en roepen van den God Jakobs! In den raad des Heeren Heeren was zijn naam eeuwiglijk bepaald; in den bestemden tijd werd Hij door den God van Israels met dien naam begiftigd; en eeuwen tevoren werd het door Hem, Die alle dingen van den beginne kent, aan Zijn Knecht Jakob ge-

openbaard, dat Cores de gezalfde des Heeren was, opdat Israel het zou weten en belijden, dat God de Heere is en niemand meer! . . . .

En opdat, door middel van het geopenbaarde Woord, die Knecht Jakob, die den Heere kende, voor den knecht Cyrus, die Hem niet kende, getuigen zou: Gij zijt de knecht van onzen God, van God, Die waarlijk de Heere is, en niemand meer!

En opdat ook Cyrus, schoon Hem niet kennend, van den opgang der zon tot haren ondergang, het zou belijden: God is GOD!

Is 't wonder, dat ongeloovige kritiek dien naam van Cores op dit bepaalde blad der Schrift niet kan gedoogen; dat het ongeloof, dat noch verstaat, noch wil, dat God alleen de Heere is, niet kan toestemmen, dat eeuwen voor zijne verschijning op het tooneel der geschiedenis, de naam van Cyrus zou zijn uitgesproken door den Knecht des Heeren? Och, dat een lieve God in heel algemeenen zin de dingen der wereld bestuurt, en dat door een heel algemeene inspiratie een scherpziende profeet de algemeene lijn der historie in de toekomst wel zou kunnen aanduiden, dat kan nog worden verstaan en toegestemd. Maar, dat een man als Cyrus de Groote met name zou worden genoemd, eeuwen voordat hij in de geschiedenis optreedt, dat zou al te onzinnig zijn!

En is 't wonder, dat Gods volk zich juist daarin verblijdt, dat de namen van al de Cyrussen door den God van Israel zijn gekend en bepaald van voor de grondlegging der wereld?

Cyrus, dat is zijn naam, omdat God hem riep!

De Groote, zoo werd hij geheeten, omdat God hem toenoemde!

Cores, de Gezalfde des Heeren!

Opdat men wete! . . . .

Knecht des Heeren!

Dat was Cores' naam, ofschoon hij den Heere niet kende!

Immers had God van hem gezegd: Hij is Mijn herder! En voor hem had de Allerhoogste een zeer bepaalde taak weggelegd, om die te volbrengen, want hij moest al Gods welgevallen doen en ook tot Jeruzalem zeggen: word gebouwd; en tot den tempel: word gegrond! 44:28.

Tot die taak wordt hij van den Heere gezalfd. Om die taak te volbrengen, werd hij van voor de grondlegging der wereld verordineerd, en wordt hij ook in den tijd bekwaamd. Hij zal optreden in Gods naam en staan in dienst van den God Jakobs, ofschoon hij Hem niet kent en het ganschelijk alzoo niet bedoelt. En op den bestemden tijd wordt hij door den Heere bij de rechterhand gevat en in zijn dienstwerk ingeleid, ofschoon hij het niet weet; hij wordt door den God Jakobs gegord en bekrachtigd, schoon hij in de kracht zijner heirscharen roemt.

En God maakt zijn weg voorspoedig!

De Allerhoogste gaat voor zijn aangezicht, als hij zijne veldtochten maakt, en doet hem triumfeeren over volk na volk. Hij maakt de kromme wegen voor hem recht; Hij verbreekt voor hem de koperen deuren en slaat de ijzeren grendels van Babel's gesloten poorten aan stukken. Hij werpt de volken voor zijn aangezicht neder en ontbindt de lenden der koningen. Hij opent voor hem de deuren en poorten. En Hij geeft hem verborgene schatten, die in duisternis zijn. De God Jakobs maakt Zijn gezalfde, Cores, groot en machtig, tot hij aan het hoofd staat van de wereldmacht en zit op 's werelds troon!

Cores, de Knecht des Heeren!

Hoewel hij Hem niet kende!

Neen, niet door genade was Cyrus knecht des Allerhoogsten. Wel riep God hem bij name en noemde hem toe, wel was het Israels God, Die hem zalfde en bekwaamde, Die hem kroonde met macht en heerlijkheid, Die hem sterk deed zijn in den strijd en hem voerde van overwinning tot overwinning. Maar Cyrus kende den Heere niet. Tot tweemalen toe wordt het nadrukkelijk in den tekst gezegd: hoewel gij Mij niet kendet! Niet uit toewijding des harten en met welbewuste keuze der gehoorzaamheid diende deze knecht zijn Heer. En geen eeuwig genadeloon heeft hij te wachten. Is hij niet de beer van Dan. 7:5? En wordt hij ons niet geteekend in den ram van Dan. 8, die deed naar zijn welgevallen en zich groot maakte? En behoort dan ook Cores, deze knecht des Heeren evenals Babel's trotsche geweldhebber, niet tot de goddelooze wereldmacht?

En toch, hij is knecht!

En als hij, zonder het te weten, knecht des Heeren is geweest in zijne overwinningstochten, en heel de wereld aan zijne voeten ligt, als hij de roede in des Heeren hand is geweest, om het trotsche Babel te vernederen ter aarde toe, dan wordt ook eindelijk des Heeren posietief doel bereikt en wordt Cores knecht des Heeren in het bevrijden van het in ballingschap zuchtende Sion, in het herbouwen van de geliefde stad en het huis des Heeren te Jeruzalem.

Hij zegt tot Jeruzalem: word gebouwd; en tot den tempel: word gegrond!

En tot de ballingen: keert terug!

En volbrengt al Gods welgevallen!

Cores, de gezalfde des Heeren!

Door den Gods Israels geroepen!

Om Jakobs, Zijns knechts wil, en Israels, Zijns uitverkorenen!

Ook Jakob is knecht des Heeren. Doch hij is knecht krachtens Gods eeuwige en souvereine verkiezing. Jehova heeft Israel in liefde gekend van voor de grondlegging der wereld. Daarom is hij knecht des Heeren. Want, immers het was eene verkiezing van Jacob en Israel, niet *omdat* hij knecht was en als gewillige knecht door den

Heere werd voorgezien, maar *opdat* hij knecht, vriend-knecht Gods in Zijn verbond zou wezen. Ook Jakobs naam werd door den Heere souverein genoemd, en ook zijn toenaam kwam hem toe uit 't eeuwig welbehagen. En zooals de getrouwe en onveranderlijke verbonds-God hem van eeuwigheid tot Zijn vriend-knecht verkoren had, zoo riep Hij hem in den tijd bij zijn naam. En eerst door die genadige en almachtige roeping des Allerhoogsten werd hij Jakob, de worstelaar van moeder's schoot om Gods verbond, en Israel, die zich vorstelijk met God gedroeg en Hem niet liet gaan tot Hij hem zegende . . . .

Om Jakobs, Zijns knechts, en Israels, Zijns uitverkorenen wille! . . . .

Want deze knecht is door God verordineerd om Hem in liefde te dienen en in het erkennen van Zijn God-zijn eeuwig zalig te zijn. Hij is verkoren om den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zij onder vele broederen. Hij is souverein gekend, om van Gods partij te zijn en Zijne deugden en verkondigen, nu en eeuwiglijk. In Jakob is Gods eeuwig Verbond vertegenwoordigd. En om dat Verbond, zijne handhaving en eeuwige realizeering, beweegt zich alles in den tijd. En tot zijn eeuwige verwerkelijking in hemelsche openbaring moet alles medewerken.

Daarom is alle schepsel knecht!

Ook al woeden de heidenen, ook al schijnt alles zich te keeren tegen den Heere en tegen Zijn Knecht, ook al beroemt zich tijdelijk de macht der duisternis op success en zucht het volk des Heeren in druk en ballingschap, alles en allen werken mede tot de eindelijke openbaring van Gods eeuwig Verbond in heerlijkheid.

Daarom is ook Cores knecht des Heeren!

Om Jakob Zijn knecht te dienen, om middel te zijn tot de terugkeer uit Babel en den herbouw van stad en tempel, roept Jehova Cores en noemt hem bij naam en toenaam, geeft hem overwinning op overwinning en maakt hem groot, ofschoon hij Hem niet kent!

Om 't schier vergeten hoopske in Babel, het overblijfsel naar de verkiezing der genade, bewoog zich al 't wereld-gebeuren dier dagen!

Cores, de geroepene Gods!

Om Sions wille!

Opdat men wete!

Van den opgang der zon tot haren ondergang zij het bekend gemaakt!

Dat de Heere alleen God is, de Heiland van Zijn knecht Jakob en van Zijnen uitverkorene, Israel, en dat er geen God is, behalve Hij!

Neen, niet in 't geheim mag Sion de poorten van Babel uitsluipen en aan de wereldmacht ontkomen. Had ze niet gesnoefd tegen Jeruzalem en tegen Sions God? Hadden niet de vijanden van Sion zich gesteld tegen Gods verbond en was het niet wereld-berucht geworden, dat Babel machtiger was gebleken dan Jeruzalem, dat Bel zich kon beroemen op zijn overwinning op den Knecht des Heeren? En ging het dan niet om 's Heeren naam? En zou dan Sion in 't geheim uit Babel sluipen? Neen, het moet worden bekend gemaakt, van den opgang der zon tot aan haren ondergang, dat de Heere God is en niemand meer en dat Hij het is, Die Zijn verbond handhaaft en Zijn knecht Jakob verlost!

En ook daarin moet Cores Hem ten knecht zijn!

Ten slotte moet deze gezalfde des Heeren, die Hem niet kent die door eerzucht gedrongen, zich naar alle zijden der wereld keert om de volken aan zich te onderwerpen, erkennen, dat de Heere alleen God is! En op die openbare erkentenis van Gods hooge souvereiniteit en van zijn eigen knechtschap, moet hij het der wereld kond doen, dat die hooge God des hemels hem bevolen heeft om Zijn volk te bevrijden en Jeruzalem te herbouwen!

Was het niet juist door middel van deze profetie, dat hem zijn knechtschap werd getoond?

Was het misschien niet Daniël, vertegenwoordiger van den Knecht des Heeren aan 's konings hof, die, terwijl Jehova des konings geest bewerkte en zijn hart met siddering vervulde, op Gods bevel dit stuk van Jesaja's profetie voorlas, hem toonde, dat zijn naam eeuwen reeds was bekend gemaakt aan den Knecht des Heeren, dat Jehova hem had aangegord ten strijde en hem de overwinning steeds had doen behalen en dat diezelfde God, Die hem bij zijn naam geroepen had, hem thans beval om Jeruzalem te bouwen en Sion uit de ballingschap te bevrijden? En was het niet juist daarom, dat de naam van Cores reeds een paar eeuwen tevoren aan Israel was geopenbaard en op 't heilig blad bewaard? . . . .

Wonderlijk zijn des Heeren wegen!

Want hoe dit ook zij, Cores proclameert van den opgang der zon tot aan haren ondergang, dat de Heere God is, en hij Zijn knecht!

Liet hij niet een stem doorgaan door zijn gansche koninkrijk? Deed hij het niet over de geheele wereld verkondigen: "Zoo zegt Kores, de koning van Perzië: De Heere, de God des hemels, heeft mij alle koninkrijken der aarde gegeven; en Hij heeft mij bevolen Hem een huis te bouwen in Jeruzalem, hetwelk in Juda is. Wie is er onder ulieden van al Zijn volk? zijn God zij met hem, en hij trekke op naar Jeruzalem, dat in Juda is, en hij bouwe het huis der Heeren, den God van Israel; Hij is de God, Die te Jeruzalem woont. En al wie achterblijven zou in eenige plaatsen, waar hij als vreemdeling verkeert, dien zullen de lieden zijner plaats bevordelijk zijn met zilver en met goud, en met have en met beesten; benevens eene vrijwillige gave, voor het huis Gods, Die te Jeruzalem woont". Ezra 1:2-4.

Cores, de knecht des Heeren!

Hij kende Hem niet en werd door Hem geroepen!

Hij bedoelde Hem niet te dienen, en werd door Hem gezalfd!

Hij vraagt naar Hem niet en wordt door Hem aangegord ten strijde! En als hij, onwetende als knecht des

Heeren gediend heeft, moet hij sidderende leeren, dat God alleen God is en voor 't oog der wereld Hem een huis bouwen en Sion bevrijden!

Opdat men het wete!

't Is het beeld van alle machten der wereld!

En als alles Hem straks heeft gediend, en willens of onwillens, bewust of onbewust, Zijn welbehagen heeft uitgevoerd, dan zal alle knie zich buigen en erkennen, dat de Heere God is!

En niemand meer! H.H.

EDITORIALS

Storm In The Windy City

III.

I shall not call attention to all the critical remarks that are found in the report of the Chicago Committee on the notes of Dr. Wezeman and which is reprinted in the pamphlet of Dr. H. Kuiper.

This would be superfluous, first, because what we quoted in our last article viz., the two prayers or "Quiet Moments", and the citation from the Notes on Amos would in my opinion be sufficient to prove that Dr. Wezeman's instruction certainly is not of such a nature that it is desirable or could be tolerated in a Christian High School; second, because I do not consider all the remarks of the Chicago Committee as being to the point, —some of them must undoubtedly be attributed to a hypercritical attitude on the part of the committee, while there are even some remarks which I could consider erroneous; thirdly, because I have in my possession a set of notes by Dr. Wezeman himself and rather call the attention of our readers to them.

When one peruses these notes and makes a rather careful study of them, he begins to understand how the Michigan Committee to which the notes were submitted for critical investigation could write in their report: "There is a thoroughness and an extensiveness about these notes that call for a word of appreciation. Apparently neither time nor effort has been spared to make these notes answer their purpose of an effective Bible course for high school students. The obvious interest and enthusiasm reflected in these notes add an imperative element to the profession of successful Bible teaching . . . The committee would also commend these notes for the method employed in them. This is calculated to compel the student to 'search the Scriptures'. The Bible must be used by the student as his indispensible source book. Any method that forces the student to make first-hand contact with the Bible deserves unstinted praise of everyone interested in promoting genuine Bible study."

This appreciation is true; every word of it.

Dr. Wezeman reveals in these notes that he is a thorough student; an able pedagogue; and a diligent worker. During the years of his labors as instructor in the High School of Chicago, he did not waste his time.

Secondly, however, it must be admitted that it impresses one rather unpleasantly to read that, after the Chicago Committee offered its criticism and before the notes were submitted to the Michigan Committee, Dr. Wezeman took advantage of the criticism offered and expurgated his notes rather thoroughly of all undesirable elements, as much as was in his power.

The impression this naturally makes is that Dr. Wezeman was well aware of the truth of the Chicago report and of the elements of modernism in his instruction, and that he was afraid to present them in their original form to the committee in Michigan. What he presented to the committee in Michigan was, therefore, an edition of his notes that had been twice purged.

It cannot be said that this method testifies to Dr. Wezeman's straightforwardness, not to use the word honesty.

For, in the final edition of the notes, which I also have in my possession, Dr. Wezeman does not submit what in the past he *has been teaching,* but rather what he proposes and promises to teach in the future. And, to be sure, if Dr. Wezeman himself felt that his instruction in the past had not been in harmony with the standard of a Christian High School, the only straightforward way would have been to admit this openly and to promise amendment.

It must be remembered, then, that the notes I have in my possession and will briefly discuss in this article are not a reflection of Dr. Wezeman's actual instruction as investigated and criticised by the Chicago committee, but the very same set as submitted to the committee in Michigan. On the one hand this is to be regretted, for it confused somewhat the issue between the two committees, the one in Chicago and the one in Michigan, that expressed an opinion on the notes. On the other hand, it seems to me, we are justified in criticising the last edition of the notes all the more severely and proceed from the assumption that they reflect the very best Dr. Wezeman can offer, and that only when he is closely watched and constantly criticised.

In their "Appreciation" the Michigan committee makes the statement: "The notes reflect, in our estimation, a spirit that is sound".

With this statement I cannot agree.

I do admit that in many passages the last edition of Dr. Wezeman's notes reflects the orthodox and even the Reformed mind. To some of these passages the committee calls our attention in its report.

I also admit that "it is, of course, too much to expect this voluminous work to be without error"; though I am inclined to add: but it might be expected to be well-nigh without error, considering it is the third edition and

that it was submitted under the pressure of severe criticism of former editions. But, in general, we may well admit that a sound work may be marred here and there by errors. Perhaps, it may even be granted that in the work of a man, who is of an orthodox spirit there could be tolerated "traces of the position of higher criticism here and there that should be avoided", as the Michigan committee admits there are to be found in the notes of Dr. Wezeman, although this is rather difficult to conceive. It all depends whether such "traces"' concern the principles of higher criticism or whether they are mere errors of the mind, lapses of the pen, due, perhaps, to the fact that the author without thinking consulted and borrowed a statement from the work of a higher critic.

To this latter class of errors might even be reckoned, with a little goodwill on the part of the critics, the otherwise rather serious mistake to which also the committee refers, that Dr. Wezeman classifies the Great Day of Atonement with the post-Mosiac feasts. One might pass the charitable judgment that this classification, which occurs in the notes on N. T. I., was a mere slip, especially in view of the fact that Dr. Wezeman does not make this error in other passages of his notes that likewise speak of the Day of Atonement.

And the same charitable view one might be inclined to take of other errors and "traces of modernism".

But far more serious the matter becomes if the notes should contain statements that effect the very principle of revelation and inspiration of the Scriptures, and that could not possibly be made by a scientific person writing in the consciousness of the faith that the Bible is not the work of man, but the inspired Word of God.

And I maintain that this is, indeed, a fact.

For a verification of this statement I might call the attention to the title Dr. Wezeman chose for those volumes of his notes that treat of O. T. Sacred History: "The History and Literature of the Iraelitish People". This is not to be classified as a mere slip. It is a title which no Reformed writer would think of employing, but which on the other hand, is very intentionally preferred by the higher critics. The title expresses, to say the least, that we must approach the O. T. with an unbiassed mind, as we would any other pieces of literature or historic records. And Dr. Wezeman knows right well that this is the meaning and the suggestion of that title. Fact is, that the Bible is not the literature of the Israelitish people at all. To me this title simply reveals Dr. Wezeman's viewpoint and attitude to Scripture. It is the viewpoint of higher critics.

But let us pass even this.

After all, a title is easily changed! And, perhaps, Dr. Wezeman would be willing to change it.

Let us, however, turn to the notes on Amos.

These notes were severly criticised by the Chicago committee, because originally Dr. Wezeman presented the evolutionistic view of the higher critics that in the prophecy of Amos for the first time the conception of ethical monotheism is attained, the view, namely, that Jehovah alone is God and that He is righteous. Naturally, I turned with special interest to the expurgated notes on Amos, wondering whether notes that were so principally corrupt as these could be changed into a Reformed presentation of the truth.

And it must be admitted that these notes contain many passages revealing that Dr. Wezeman made a serious attempt to amend them. It would not be difficult to select many of the paragraphs and sentences which Dr. Wezeman must have inserted when he was amending the notes. And in these passages he very emphatically opposes the view of the higher critics. In justice to Dr. Wezeman I will quote one passage at length. It is taken from "Project Studies in the Book of Amos, I. 6: The Ethical Emphasis of Amos". Dr. Wezeman writes:

"Our study thus far has already shown how the high, pure, true, revealed Jehovah worship was debased, diluted and intermingled with pagan Canaanitish elements. Not advance and progress is taking place in the religious life of the people of God, but degradation and deterioration. This debased type of false religion had its necessary effect upon the morals, the individual and social conduct of the people. It bred dishonesty, immorality, injustice. To stem this tide, to correct, reprove, warn and woo Jehovah called and equipped his chosen servants Amos was one of such. Jehovah sent him to open the eyes of the people to the qualities of holiness, righteousness and omnipotence in the Being of their covenant God. Many of them had begun to think of Jehovah in terms of the Baal gods.

"The message of Amos brings God anew as He had always been made known to them and their fathers, as a God of justice, of purity, of mercy. This ethical quality in the being of God, vitally related to His holiness and righteousness, is emphasized in Amos. It receives renewed emphasis because there was gross failure by the people in his day to think of this or to reckon with this. With this in mind, and in this sense, we can properly say that there is in the book of Amos an emphasis on ethical monotheism. That is, Israel's god is one, indeed the one and only God of the universe, in distinction from the multiplicity of the Canaanitish gods. Then, too, Israel's God is ethical, that is, He acts with justice and in equity, in distinction from the Baal gods who are unjust, dishonest and immoral.

"Those who hold to the evolutionary conception of Israelitish history, so contrary to our revelation conception, think of ethical monotheism as a high view of God finally arrived at, grasped by and taught by some prophets, notably Amos, and as something coming forth out

of the religious development of the Israelitish people. This is contrary to God's revelation of Himself from the very first pages of Genesis onward. It is also conarary to the picture we have of the *popular* religion of Israel. This was not one of 'progress' but, as has been so frequently stated, one of deterioration. No, not ethical monotheism in the sense of national religious development, but in the sense of an emphasis by Jehovah Himself through Amos His servant on the qualities of justice and mercy, morality and reliability in His being, such a god demanded of His people like ethical conduct, righteous dealings in the court, in the marketplace, everywhere, morality, reliability".

The reader will easily recognize the strong attempt on the part of Dr. Wezeman to state the orthodox position on revelation and to oppose the view of the higher critics.

And we might quote more passages of a similar nature.

Yet, I maintain that the notes on Amos:

1. Are after all a presentation of the view of the *higher critics amended*. They clearly show that it is impossible to *amend* the ethical monotheism conception in such a way that the result is the Reformed view.

2. Contain many a passage that clearly reveal how Dr. Wezeman forgets these orthodox statements and lapses back into the modern view of the Bible.

Both these statements I will prove in another article.

H. H.

Wegloopende Protestanten

Een groot verdriet in het kerkelijk leven zijn, wat we mogen noemen die wegloopende protestanten.

En niet zelden ook een groot kwaad.

Wie, die een beetje ervaring heeft opgedaan op kerkelijk terrein, kent ze niet?

In den korten tijd van ons bestaan als kerken hebben we hen reeds meermalen ontmoet. Het zijn menschen, die eerst protesteeren en dan wegloopen, of die al protesteerende wegloopen, of die eerst wegloopen en dan protesteeren. Soms bestaat het wegloopen eenvoudig daarin, dat men uit de kerk weg blijft; soms ook (in den regel zelfs; en het loopt er toch altijd op uit) daarin, dat men bewijs van lidmaatschap opvraagt en zich aansluit bij een andere kerk.

De wegloopende protestant heeft een "zaak".

Hij is het niet eens met den leeraar. Deze preekt te onderwerpelijk of te voorwerpelijk (gewoonlijk het laatste; hij is te leerstellig of te praktisch (gewoonlijk het eerste); hij geeft teveel of niet genoeg voor het gemoed) in den regel het laaste); hij preekt de verkiezing niet of hij maant niet genoeg aan tot bekeering (van den ander gewoonlijk); hij is te diep of te oppervlakkig (ik heb een verstokten slaper-onder-den-dienst gekend, die klaagde, dat de preek te diep was). In elk geval, hij heeft een "zaak" met den leeraar. En over die zaak praat hij veel voor een langeren of korteren tijd (maar niet met den leeraar), totdat de leeraar het eindelijk ook merkt, dat de man bezwaar heeft. Dan wordt er op huisbezoek eens over gesproken, en de leeraar doet vriendelijk zijn best, om den broeder te overtuigen, dat zijn "zaak" geen grond heeft, of geen "beginsel-zaak" is, of hij belooft den broeder, dat hij zijn winst zal doen met de opmerkingen door hem gemaakt. Maar niets helpt. En de man met zijn "zaak" gaat er eindelijk toe over om te protesteeren, indien hij niet eerder wegloopt. Inmiddels blijft hij onrust stoken in de gemeente, en tracht hij ook anderen voor zijn "zaak" te winnen.

Of de wegloopende protestant heeft een zaak van praktisch belang.

De dominé heeft niet goed gehandeld. Of de kerkeraad heeft onrecht gedaan. Of er is iets besloten op de gemeente-vergadering, dat niet deugt. Of hij is, zooals ook meermalen gebeurt, zelf onder behandeling en dat wel zeer onrechtvaardiglijk. En hij protesteert tegen den leeraar, of tegen de "goddelooze" handeling van den kerkeraad, of tegen het "onkerkrechtelijke" besluit der gemeente-vergadering. Ondertusschen praat hij veel over de zonde van den leeraar, of over de onrechtvaardige handelingen van den kerkeraad, waar hij maar een geopend oor kan vinden en waar de leeraar of de kerkeraad of de leden der gemeente die wel beter met de zaak bekend zijn, hem niet kunnen hooren. En hij doet dat soms ook op "vrome" wijze. Hij bedroeft zich over het onrecht om der gemeente wille! Of: wat moet er wel van Gods kerk terecht komen, als er zulk goddeloos onrecht gepleegd wordt! Of: daar kan nooit zegen op rusten!

En hij gevoelt zich "gedrongen" om te protesteeren.

Doch ziet, hij loopt weg, eer hij den weg van protest ten einde toe heeft bewandeld!

Als het zij eigen "zaak" gold en hij onder censuur stond, vraagt hij, eer den weg der censuur tot het einde toe met hem kan worden bewandeld, om zijn "papieren".

Als het een zaak geldt tegen leeraar of kerkeraad, en hij vindt geen voldoening bij den kerkeraad, heeft hij den moed niet om zijn "zaak" voor de classis te leggen.

Hij kan toch geen "recht" krijgen!

De kerkeraad weet de zaak toch wel zoo voor te stellen, dat hij hoegenaamd geen kans heeft om zijn zaak te winnen!

En bovendien, de classis zal toch den leeraar of den kerkeraad wel de hand boven het hoofd houden.

Hij moet dan zijn papieren maar hebben!

En als hij dan zijn bewijs van lidmaatschap heeft, en dus alle recht op protest heeft verloren, gaat hij nog steeds rond bij "vriend" en vijand, om zich te beklagen over het onrecht hem aangedaan en over dien "goddeloozen" kerkeraad. En, 't is droevig genoeg, maar toch

een feit, dat er altijd nog onnoozele zielen genoeg zijn, die hem het oor leenen, die niet verstaan, dat de "zaak" van zoo'n man ganschelijk niet deugt, die hem beklagen en straks mede de "afval" der kerk gaan beweenen.

Zelfs schrijven zulke wegloopers, of hunne vrienden, brieven over hunne "zaak" naar oost en west.

En zoo nu en dan ontvang ik zelfs een ingezonden stuk, waarin de wegloopers of hunne aanhangers hun hart, in lang niet malsche taal, bedoelen te luchten in onze Standard Bearer. Stukken, die de S.B., én om de inzenders niet in een slecht daglicht zich te laten plaatsen voor alle weldenkenden, èn om zelf geen vuilnis-bak te worden, natuurlijk niet plaatst.

Een wegloopende protestant deugt niet!

Iemand, die werkelijk een zaak heeft, die in zijn geweten voor God overtuigd is, dat hij niet door zondige motieven wordt beheerscht, dat hij de waarheid voorstaat, de broeders liefheeft, Sion bemint en de zaak Gods op het hart draagt, loopt nooit weg! Het gaat hem er immers niet om, dat hij *zijn* zaak zal winnen, hij strijdt voor de zaak Gods. En als het hem daarom gaat, hoe zal hij dan wegloopen? Hij zal protesteeren, in den rechten weg, zoolang er mogelijkheid van protest bestaat. Men mag hem dan onrecht aandoen, en men mag beslist weigeren Gods zaak met hem te behartigen, ja, hij mag er ten slotte zelf bij ondergaan in kerkelijken zin, maar wegloopen zal hij niet.

De weglooper heeft geen geestelijke "backbone".

Hij weet in het diepst zijns harten eigenlijk wel, dat zijn "zaak" niet deugt, dat het geen liefde tot God en Zijne zaak, geen liefde tot de Kerk en de broederen is, die hem dringt.

Hij kan *zijn* zin niet krijgen. Daarom loopt hij weg.

Daarom doet hij liever aan achterklap en laster, om Sion's naam bij vriend en vijand te bekladden.

De wegloopende protestant is een geestelijke lafaard.

Tegenover hem hebben we slechts ééne roeping. En die roeping is niet, dat we hem vriendelijk ontvangen om naar zijn "gefluister" te luisteren en met hem schuldig te worden aan het bekladden van Sion's goeden naam; maar dat we hem wijzen op zijne zonde tegen het negende gebod en hem vermanen, om den rechten weg te bewandelen, indien hij werkelijk meent, dat hij een "zaak" heeft.

Doch dit staat vast: de wegloopende protestant deugt niet! H.H.

ATTENTION, ASSOCIATE EDITORS!

Our associate editors are kindly requested to send in their articles according to the same schedule as was followed last year. H.H.

De Christen, De Kerk En De Oorlog

De laatste vraag, die we hebben te beantwoorden, is: moet de Christen, als de overheid roept tot den oorlog, altijd gehoorzamen, of zijn er gevallen denkbaar, waarin hij gehoorzaamheid kan en mag en moet weigeren?

Op deze vraag zijn verschillende antwoorden gegeven.

En toch is er, willen we de beginselen, die ten grondslag liggen aan Staat en Kerk, hier toepassen en handhaven, slechts één steekhoudend antwoord mogelijk.

Het is dit: *zoolang de overheid het zwaard hanteert op het haar van God aangewezen terrein, dat is, de burgerlijke staat, hetzij dan binnen eigen grenzen of in relatie tot andere staten, is zij de souvereine en is dienstweigering revolutie; zoodra zij echter met haar zwaard wil regeeren op het terrein der Kerk, zich keert tegen Christus en Zijne zaak, beweegt ze zich in een kring, waar ze geen souvereiniteit kan hebben, is zij niet meer overheid, maar eenvoudig mensch, en is het beginsel van toepassing; men moet Gode meer gehoorzamen dan de menschen.*

Het debat, dat onlangs werd gevoerd in *The Calvin Forum* werd besloten door een redaktie-artikel van de hand van Dr. C. Bouma onder het opschrift "War, Peace, and the Christian" en in den vorm van dertig thesen.

We vertalen daaruit het volgende:

"Het is foutief te stellen, dat de Christelijke burger gehoor moet geven aan der overheid oproep ten strijde, afgedacht van de vraag of de oorlog te rechtvaardigen is, evenals hij zijn belasting zou betalen zonder te vragen, hoe de overheid zijn geld zou besteden, en aldus in beide gevallen de verantwoordelijkheid overlatende aan de regeering. Er is geen vergelijking mogelijk tusschen het nemen van des medemenschen leven en het betalen van zijn belasting. Als we de hand slaan aan het leven van een medemensch, blijven we zedelijk verantwoordelijke wezens en kunnen we onszelven niet verlagen tot automaten, die de verantwoordelijkheid voor hunne handelingen overdragen aan een onpersoonlijke macht, die staat genoemd wordt".

Met andere woorden, Dr. Bouma stelt, bij de beantwoording van de vraag, wanneer een Christen-burger al of niet gehoorzamen moet aan den oproep der overheid ten strijde, als criterion de andere vraag of een oorlog te rechtvaardigen zij of niet.

En die laatste vraag zal dan beantwoord moeten worden door den individueelen burger.

Deze moet in alle concrete gevallen eerst oordeelen of de overheid zich opmaakt tot een rechtvaardigen oorlog. En eerst als hij daarover beslist heeft en op die vraag voor eigen consciëntie een bevestigend antwoord heeft gegeven, is hij gewettigd om te gehoorzamen en mede ten strijde te trekken. Oordeelt hij echter, dat de overheid eene onrechtvaardige zaak voorstaat, dan is hij voor God

geroepen dienst te weigeren en de gevolgen van zulke dienstweigering af te wachten en te dragen.

Dit nu is het beginsel der revolutie. Het is het beginsel van het individualisme, van het nominalisme en Pelagianisme, toegepast op den Staat in betrekking tot den oorlog.

Wel voegt de schijver hieraan toe, dat ingeval van twijfel, indien de burger niet zeker is, of de oorlog al dan niet rechtvaardig is, hij den dienst niet mag weigeren, maar de overheid dient te gehoorzamen. Doch in de eerste plaats zal hij toch zelf inzien, dat dit niet opgaat op zijn standpunt. Het is zijn standpunt, dat ingeval van een onrechtvaardigen oorlog elk individu in het leger verantwoordelijk is voor het leven van zijn medemensch, waarvan hij de hand slaat, ergo, schuldig staat voor God aan de zonde van het zesde gebod. Welnu, indien, wie twijfelt als hij eet, zondigt, dan zondigt zeker, wie twijfelt als hij iemand vermoordt. Neen, als dat het criterion zijn moet in het beantwoorden van de vraag of we de overheid hebben te gehoorzamen, als zij ons onder de wapenen roept, dan moet ieder eerst in zijn consciëntie ten volle verzekerd zijn, dat de overheid een rechtvaardige oorlog voert. En is hij dat niet, dan is het zijne roeping den dienst te weigeren. Maar, in de tweede plaats, dit doet toch ook aan het hier aangekondigde en verdedigde beginsel niet af of toe. Dit beginsel komt immers hier op neer, dat *niet* de overheid, maar de individueele burger in laatster instantie beslist of oorlog zal en mag gevoerd worden, ja dan neen.

Het verlegt het rechterlijk en het uitvoerend gezag van de overheid naar den onderdaan, naar ieders persoonlijk oordeel en persoonlijke consciëntie. En dat is de methode der revolutie.

Bij een toepassing van dit beginsel alleen op den oorlog kan het niet blijven, zooals wel vanzelf spreekt.

De schijver der thesen kan wel een principieel onderscheid willen maken tusschen het gehoorzamen aan de overheid in betrekking tot den oorlog en het betalen der opgelegde belasting. Doch het zal spoedig duidelijk worden, dat dit niet opgaat. Zeg maar, dat vanwege den oorlog, waarin ik weiger mede te strijden, de belasting verzwaard wordt. Er wordt dus een oorlogsbelasting opgelegd. Zal ik, die geoordeeld heb, dat de oorlog, die gevoerd wordt, onrechtvaardig is, en die dus zelf niet wilde medehelpen, om medemenschen te vermoorden, wel gewettigd zijn, om mede te helpen en er voor te betalen, dat die medemenschen vermoord worden? Is hij, die er voor betaalt om anderen te vermoorden, niet minstens even schuldig, als hij, die daadwerkelijk den moord begaat? Bovendien is dit toch ook niet alleen van toepassing op oorlogsbelasting. Ik kan wel in eigen consciëntie overtuigd zijn, dat de verschillende maatregelen der AAA zondig zijn voor God, terwijl de overheid mij toch roept om door verschillende belastingen die maatregelen te steunen en de uitvoering er van mogelijk te maken. Nu is er wel gradueel verschil tusschen de zonde van moord en van het verwoesten en beperken van levensmiddelen, maar wezenlijk maakt dit toch geen verschil. Principieel blijkt de zaak dezelfde. Ge aanvaardt eenvoudig het beginsel, dat de individueele burger souverein en verantwoordelijk is tegenover den staat en de overheid. En dan is het einde van de verwarring niet te zien.

Bovendien zijt ge, wat den oorlog aangaat, ook nog niet klaar, door den individueelen burger eerst te laten beslissen over de rechtvaardigheid van de oorlogsverklaring. Ge zult hetzelfde beginsel ook moeten toepassen op het leger. In elk concreet geval zal ieder soldaat voor zichzelf moeten oordeelen, of een zekere beweging, aanval of krijgslist geoorloofd is, ja dan neen. En oordeelt hij ontkennend, dan zal hij op dat eigen oogenblik den bepaalden dienst, die van hem gevorderd wordt, moeten weigeren.

Het zal wel duidelijk zijn, dat indien de finale beslissing over het al of niet rechtvaardige van een zekeren oorlog in de handen van den individueelen burger moet worden gelegd, indien dit beginsel van individualisme in betrekking tot den oorlog zuiver ware, het de overheid eenvoudig onmogelijk gemaakt wordt ooit oorlog te voeren. Ware dit beginsel zuiver, dan is het zeker ook de roeping van den Christen en van eene Christelijke Staatkundige Partij, er bij de overheid op aan te dringen, dat zij het aanvaardt. Met andere woorden, dan zou, bij zuivere toepassing, een Christelijke Overheid aan ieder burger het recht moeten geven, om eerst te oordeelen of een oorlog rechtvaardig zij, ja dan neen. Zij zou eigenlijk slechts het recht hebben om conditioneel onder de wapenen te roepen. En of het haar zou gelukken, om een leger aan te werven en dat leger ten oorlog te voeren, zou eigenlijk afhangen van de vraag, of allerlei invloeden bij de publieke opinie oorlogs-enthousiasme zou kunnen verwekken.

In de groote wereld zouden de burgers dan voornamelijk overgeleverd zijn aan de propaganda van de pers en van demagogen van allerlei gading, ten bewijze waarvan de jongste wereldoorlog weer in de herinnering mag worden geroepen.

En wat de Christelijke burgerij betreft, deze zou toch in elk geval van de Kerk voorlichting mogen verwachten, en die voorlichting zal weer grootendeels afhangen van de persoonlijke opinie van den predikant.

Zoo moogt ge dan, indien dit beginsel wordt toegepast, verwachten, dat van verschillende kansels, indien er ooit weer oorlog verklaard wordt door onze overheid, vóór of tegen den oorlog wordt gepreekt! En dat daarbij de meeste predikanten, om praktische redenen des vleesches, wel genoegzame gronden zullen vinden, om den door de overheid verklaarden oorlog te rechtvaardigen, is, in het licht van vele speeches en aangenome houdingen door vele predikanten in den jongsten wereld-oorlog gehouden en geopenbaard, wel te vreezen!

Bovendien wordt dan de oorlog toch metterdaad een vreeselijke, persoonlijke moordpartij op groote schaal. Ieder, die meestrijdt heeft persoonlijk den oorlog gerechtvaardigd, is ook persoonlijk verantwoordelijk voor elk menschenleven, waaraan hij de hand slaat!

Indien dit werkelijk het geval ware, zou ik alle burgers willen aanraden, om zich van allen oorlog te onthouden, liever dan zich bloot te stellen aan het gevaar schuldig te worden aan zulk een moordpartij!

Maar bovendien stelt Dr. Bouma de burgers ook voor een onmogelijken eisch. Wie toch van de gewone burgers zou in staat zijn, om altijd een zuiver oordeel te vellen over het al of niet gewettigde van zekeren oorlog?

Het is reeds niet zoo eenvoudig om in het abstracte de vraag te beantwoorden, wanneer een oorlog in het algemeen te rechtvaardigen zou zijn. De N. R. Ct. gaf onlangs een verslag van een rede door zekeren pater Regout gehouden over het vraagstuk van den rechtvaardigen oorlog voor de Algemeene Roomsch-Katholieke Officiers vereeniging. Daarin ging hij uit van het standpunt der Roomsche moralisten, "die een oorlog dan eerst rechtvaardig achten, wanneer aan de volgende drie eischen wordt voldaan n.l., dat door de tegenpartij onrecht is gepleegd, oorlogsgeweld het eenige middel is, om aan het conflict een einde te maken, en de oorlog geen grooter onrecht begaat dan reeds aanwezig is."

Neem nu dit standpunt der Katholieke moralisten eens aan als het juiste, zoodat alle oorlog, die niet aan bovengenoemde drie eischen voldoet, beslist te veroordeelen is, wat zouden deze voorwaarden nog beteekenen als maatstaf ter beoordeeling door den individueelen burger van een gegeven oorlog?

De bovengenoemde pater was voorzichtig genoeg om te zeggen, dat "hieruit volgt, dat de *regeering* (ik onderstreep) zorgvuldig moet nagaan, of aan deze beginselen wordt voldaan, alvorens tot een oorlog te besluiten". Maar, gesteld, dat deze beginselen juist zouden zijn, dan zou Dr. Bouma dit zoo willen zeggen: "ieder burger moet zorgvuldig nagaan of aan deze beginselen is voldaan, alvorens hij besluit om den oproep door de overheid ten oorlog te gehoorzamen".

Maar zal hij dat kunnen? Zal de burger zuiver kunnen oordeelen of door de tegenpartij onrecht is gepleegd? Zal de overheid niet gewoonlijk juist het standpunt innemen, dat dit het geval is? Beweert zelfs Mussolini dit niet in zijn conflict met Abessinië? En zal in den regel de individueele burger over de stukken, die noodig zijn, om een zuiver oordeel te vellen, kunnen beschikken? En, indien hij al over de stukken beschikken kan, zal hij in staat zijn om een zuiver oordeel te vellen? Zal hij kunnen oordeelen, of er geen andere mogelijkheid bestaat dan de oorlog om het conflict tot een goed einde te brengen? En zal hij kunnen beslissen of de oorlog zelf geen grooter onrecht is dan het onrecht, dat er door bestreden bedoelt te worden?

Indien dit opzichzelf reeds voor den burger een schier onmogelijke taak mag worden geacht, wordt deze taak niet nog veel onmogelijker door het ingewikkelde van het moderne staatsleven en der internationale verhoudingen?

Dr. Bouma schrijft wel (vertaling van mij):

"Het feit van het ingewikkelde der oorzaken der moderne oorlogen kan voor den Christen geen verontschuldiging zijn om zich tevreden te stellen met eene blinde gehoorzaamheid aan de oproep onder de wapenen door de overheid. Het is zijn plicht, beide als Christen en als burger eener democratie, zichzelven welbewust op de hoogte te stellen van de zedelijke gewettigdheid eens oorlogs waaraan hij geroepen wordt deel te nemen. Door zijn persoonlijken invloed en door alle gewettigde middelen onder een vertegenwoordigenden regeeringsvorm is hij geroepen om de publieke opinie te sterken in de richting van de kweeking van zulke hooge zedelijke standaards, dat geen oorlog verklaard zal worden om allerlei nietige oorzaken. Maar als de oorlog verklaard is en de oproep onder de wapenen tot hem komt, is hij geroepen positie te kiezen. Indien (en zoo lang als) hij door de ingewikkeldheid der oorzaken niet bepalen kan of zulk een oorlog te rechtvaardigen is, zal hij de overheid moeten gehoorzamen. Indien echter, en zoodra als, hij de overtuiging heeft, dat de oorlog op zedelijke gronden niet te rechtvaardigen is, zou het schijnen, dat hij geen recht heeft om deel te nemen en de eenigste ethische weg, die hem openstaat, is dat hij een 'gewetensbezwaarde' wordt, en weigert om deel te nemen in het vermoorden van zijn medemenschen op groote schaal". Thesis XXX. Calvin Forum, Dec. 1935.

Wij houden vol, dat het voor den individueelen burger, wiens consciëntie ten slotte zijn persoonlijke zaak is in den striksten zin van het woord, in de meeste gevallen onmogelijk is, om *in concreto* te oordeelen of een oorlog al of niet te rechtvaardigen is.

Ik zou in dezen mijn consciëntie zelfs niet durven laten leiden door mannen van studie, zooals b. v. Dr. Bouma. Met andere woorden, ik durf beweren, dat ook Dr. Bouma in de meeste gevallen niet in staat zou zijn een zuiver oordeel te vellen. Wat zou er dan van worden, indien dit overgelaten moest worden aan het oordeel van ieder burger persoonlijk?

Doch dat is ten slotte slechts een praktisch bezwaar.

Ook ontken ik niet, dat de Christen hier wel een roeping heeft, alsmede ook de Kerk.

Ik ontken niet, dat er gevallen van oorlog kunnen voorkomen, waarin de Christen geroepen is, alsook de Kerk, om zijn protest te laten hooren en om de overheid te wijzen op de beginselen der Heilige Schrift.

Maar ik ontken ten sterkste, dat het den individueelen Christen geoorloofd is om naar zijne persoonlijke opinie ook te handelen en de overheid gehoorzaamheid te weigeren. En ik ontken, dat het de roeping der Kerk is hare leden alzoo voor te lichten, ingeval van een concreet geval

van oorlogsverklaring en oproep door de overheid ten strijde.

Dit is geen Calvinisme, maar revolutie, individualisme, nominalisme, Pelagianisme.

Door de Heilige Schrift wordt dit beginsel dan ook nergens gesteund. En het is dan ook merkwaardig, dat Dr. Bouma geen enkele poging doet om zijn standpunt met de Schrift te bewijzen, of uit de Schrift te redeneeren. Het beginsel door hem aangekondigd vindt niet alleen geen steun in het O. T., maar evenmin in het Nieuwe.

De Heilige Schrift leert ons, dat alle zielen den machten, die over haar gesteld zijn, onderdanig zullen zijn, want er is geen macht dan van God, en de machten, die er zijn, die zijn van God verordend. Alzoo, dat die zich tegen de macht stelt, de verordening van God wederstaat; en die ze wederstaan, zullen over zichzelven een oordeel halen. En als Gods dienares draagt zij ook het zwaard niet tevergeefs, verklaart en voert zij dus ook oorlog.

In dat gezag der overheid ligt de wetgevende, de rechterlijke en de uitvoerende macht.

De overheid heeft *alleen* gezag, souvereiniteit in eigen kring wetten te maken en uit te vaardigen. En voozoover zij dat werkelijk op *eigen terrein* doet, mag zij van de onderdanen gehoorzaamheid eischen. Haar terrein is echter beperkt en bepaald. Met name is haar terrein niet dat der Kerk. Indien zij desniettemin wetten zou uitvaardigen, die ingrijpen zouden in het leven en op het terrein der Kerk, dan zou zij dat niet doen als *overheid,* maar eenvoudig als *mensch,* of als een *groep menschen.* Zulke wetten niet te gehoorzamen is eenvoudig de overheid terug wijzen op het haar van God aangewezen terrein. Zij draagt het zwaard en is souverein in eigen kring, niet daarbuiten.

In dien eigen kring heeft de overheid ook het gezag om te oordeelen, het vonnis te vellen, het rechterlijk gezag om haar zwaard te gebruiken. Dit heeft betrekking op het oordeel over hare burgers. En dit geldt eveneens van haar gebruik van dat zwaard ten opzichte van andere overheden in relatie tot eigen land en volk. Ook hier heeft zij de van God opgelegde macht, het gezag en de verantwoordelijkheid, om te oordeelen of een oorlog van God gewild is, ja dan neen. Zoo toch heeft zij de vraag te stellen of een oorlog gerechtvaardigd is. De vraag is ten slotte: *wil God,* dat de overheid in een zeker geval oorlog verklaart? En over die vraag kan en zal wel in concrete gevallen ook wel de individueele burger oordeelen, *doch niet met gezag.* Zooals ieder tegenwoordig schier oordeelt over de vraag of Bruno Richard Hauptmann's schuld voldoende is bewezen, maar de overheid *alleen* met *gezag* oordeelt, zoo zal ook ieder zijn oordeel vellen over het gewettigde van een oorlog, maar de overheid *alleen* heeft het gezag, de haar van God opgelegde roeping en macht om te oordeelen. En al wat geen gezaghebbend oordeel is, is aan haar oordeel onderworpen. Ook dit geldt echter alleen van de overheid *in eigen kring,* op het haar van God aangewezen terrein van den burgerlijken staat. Zou zij oordeelen, dat zij tegen Christus en Zijne Kerk zou moeten optrekken ten strijde, dan zou zij daarmade overstappen in een kring, waarin zij geen gezag heeft. Gehoorzaamheid weigeren zou in dat geval geen rebellie zijn, maar een ontkenning van gezag aan de overheid, waar zij geen gezag heeft, een opzeggen van gehoorzaamheid aan *menschen.*

En in haar eigen kring heeft de overheid ook de uitvoerende macht. Zij alleen draagt het zwaard, ook al wordt haar zwaard door anderen in haar naam gehanteerd. Daarom is zij ook en zij alleen voor het gebruik van dat zwaard voor God verantwoordelijk. Als een moordenaar veroordeeld wordt tot de doodstraf, dan is het wel de beul, die dit vonnis uitvoert, doch niet de beul, maar de overheid is verantwoordelijk. En al is het ook duizendmaal waar, dat in een gegeven geval de beul oordeelt, dat het vonnis van den rechter onrechtvaardig is, dat kan hem niet ontslaan van de roeping om het vonnis uit te voeren. En als hij het uitvoert in zijne officieele capaciteit als beul, dan begaat hij geen moord, ook al is hij voor eigen consciëntie overtuigd, dat het vonnis onrechtvaardig is. En niet anders is het met den oorlog, dien de overheid naar de haar gegeven macht en het gezag, waarmee zij in eigen kring bekleed is, verklaard heeft en nu uitvoert. Ook dan is het de overheid, die het zwaard draagt en hanteert, en niet de individueele burger, ook al doet zij het door de burgers en vertoont zij zich zelfs niet op het oorlogsveld. Het leger, de soldaat hanteert juist niet zijn eigen zwaard, maar het zwaard der overheid en dat op haar bevel. Het leger is in den oorlog de beul. En ook al is de individueele burger nog zoo overtuigd, dat de oorlog niet gewettigd is, toch zal hem dit nimmer kunnen ontslaan van de roeping om de overheid te gehoorzamen. En als hij dan gehoorzaamt, en daardoor middel of instrument wordt, dat menschen van het leven worden beroofd, dan is niet hij, maar is de overheid verantwoordelijk, op wier gezag hij handelt en wier zwaard hij hanteert. Maar nog eens zij het gezegd, indien die overheid buiten haar, van God haar aangewezen, terrein zou gaan, en van hare burgers zou eischen, dat zij het zwaard zouden opnemen tegen de Kerk als zoodanig, om te strijden tegen God en Zijn Gezalfde, dan zou zij zich een gezag toeëigenen, dat zij niet bezit en zou weigering eenvoudig een ongehoorzaam zijn aan *menschen.*

Zij is souverein, maar alleen in eigen kring.

Daarom zij het hier herhaald, dat er slechts één steekhoudend antwoord mogelijk is, op de vraag: wanneer mag een Christen gehoor geven of weigeren aan den oproep der overheid om onder de wapenen te komen: zoolang de overheid het zwaard hanteert op het haar van God aangewezen terrein, dat is, de burgerlijke staat, hetzij dan binnen eigen grenzen of in relatie tot andere staten, is zij de souvereine en is dienstweigering revolutie;

zoodra zij echter wil regeeren buiten eigen kring, met name op het terrein der Kerk, zich keert tegen Christus en Zijne zaak, beweegt ze zich in een kring, waarin ze geen gezag heeft of kan hebben, is zij niet meer overheid, maar eenvoudig mensch, en is het beginsel van toepassing: men moet Gode meer gehoorzaam zijn dan de *menschen.*

Zoo zeiden het dan ook de apostelen bij monde van Petrus.

Zij zouden voor den Raad, die hun ernstelijk aangezegd had, dat zij niet zouden leeren in den Naam van Jezus. En hun antwoord was niet, dat zij Gode meer gehoorzaam moesten zijn dan de *overheid,* iets, dat in strikten zin onmogelijk is, daar de overheid als overheid regeert door het haar van God opgelegde gezag (lang niet altijd by de *gratie* Gods); maar: "men moet Gode meer gehoorzaam zijn dan den *menschen*".

Opmerkelijk is dan ook het antwoord van Johannes den Dooper op de vraag der krijgslieden: "En wij, wat zullen wij doen?" We moeten wel voor de aandacht houden, dat de prediking van Johannes tot inhoud had: "Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen". De vraag der krijgslieden beteekent dus: wat is onze roeping als bekeerde krijgslieden? En het antwoord van Johannes is niet: verlaat den dienst; of: ga bij elken oorlog nauwkeurig na of hij gewettigd en rechtvaardig is. Neen, in weerwil van het feit, dat zij in Romeinschen dienst soldaten waren, en het zeker niet van Rome gezegd kon worden, dat zij altijd of ook in den regel alleen rechtvaardige oorlogen voerde, bepaalt zich Johannes toch alleen tot die dingen, die hun persoonlijk betroffen en gaat dus van de veronderstelling uit, dat zij niet aansprakelijk kunnen worden gehouden voor Rome's oorlogen als zoodanig: "Doet niemand overlast, en ontvreemd niemand het zijne met bedrog, en laat u vergenoegen met uwe bezoldigingen".

Het behoeft niet nogmaals te worden gezegd, dat dit alles niet beteekent, dat de Kerk als zoodanig en de Christen persoonlijk geen *zedelijke* roeping heeft ten opzichte van den oorlog.

Ook bedoelt het geen verdediging te zijn van den oorlog, noch ook van elke oorlogsverklaring door de overheid.

Doch het bedoelt wel om het gezag en de verantwoordelijkheid in betrekking tot den oorlog te laten, waar deze naar de Schrift behooren.

En dat is bij de overheid, die het zwaard draagt.

H.H.

Of every day:
They cannot hurt my soul,
Because in His control:
I leave to Him the Whole,—
His children may.

L. Gedicke.

Sinai

One of the paragraphs of my preceeding article on Sinai, reads in part, "We should carefully distinguish therefore between the two statements, "Blessed are they that do his commandments, that they may have right to the tree of life", and, "The man that doeth these things shall live in them". It is the latter statement only and not the former that is incompatible with the doctrine of justification by faith of Christ. St. Paul literally says this, "Now the law is not of faith, but the man that doeth them shall live in them (Gal. 3:12). But the same apostle elsewhere said, "Honour thy father and thy mother . . . that it may be well with thee". Consider that to live in the commandment is to live not in Christ but in God. To one living in the commandment, God and Christ is the creative source of life and blessedness. It is therefore the perfect man who never knew sin, who may live in the commandment. But as to the ill-deserving sinner, the justice of God demands, that his sole source of life and bliss be Christ. Now the fact that the aforesaid requirement nowhere appears in the writings of the apostles as mandatory is so much more evidence that Christ delivered His people from the curse of the law". Thus far.

Rightly considered, the two statements, "Blessed are they that do his commandment, that they may have right to the tree of life", and, "The man that doeth these things shall live in them", are one and the same as to meaning. The latter is no more incompatible with justification by faith of Christ than the former. True the apostle Paul does say, "Now the law is not of faith but the man that doeth them shall live in them", and, "Christ hath delivered us from the works and the curse of the law". But in the same epistle in which these statements are found, we come upon a Scripture that reads", Bear ye one anothers burdens, and so fulfill the *law of Christ.* And the 13th chapter of his epistle to the Romans, contains a passage that reads, "Owe no man anything, but to love one another, for he that loveth another hath fulfilled the law. For this, Thou shalt not commit adultery, Thou shalt not kill, Thou shalt not steal, Thou shalt not bear false witness, Thou shalt not covet; and if there be any other commandment, it is briefly comprehended in this saying namely, Thou shalt love thy neighbor as thy self" Here the apostle recites to his readers the law. And as I remarked in a former article, much of the practical sections of the epistles of the apostles, are largely comprised of admonitions that as to their substance turn out to be many commands to walk as children of the light, thus to obey the law of Christ. Thus the statement, Christ hath delivered us from the works of the law and from its curse", can only mean that what believers have been freed from is the ceremonial law (the prophesy inhering in it Christ fulfilled) and the law

of the ten commandments as it stood in juxtaposition to Christ. But this same law (of the ten commandments) returned to believers through Christ, and impressed itself upon their hearts and mind and will, upon their very being, and projected itself before their eye as their rule of faith and conduct. Thus the law, as we possess it in Christ is a gift of grace indeed. What we here have to warn against is the pernicious doctrine of the antinomian, the notion that in every conceivable respect, faith frees one of all the obligations of the moral law of God. And this notion has taken root in the hearts of many. The evidence of this is all those groups of Christians who refuse to read the law in their meetings for public worship.

Such declarations as, "Blessed is he that keepeth his commandments", and, "If ye obey my voice indeed and keep my covenant, then you shall be a peculiar treasure unto me", and, "Ye shall therefore keep my statutes, and my judgments; which if a man do, he shall live in them", are the embodiment of an eternal principle that Christ did not invalidate. Certain it is that only that man whose delight is in the law of the Lord, shall be lke a tree, planted by the rivers of water.

Let us examine these statements and lay hold on their true meaning. "Ye shall therefore keep my statutes and my judgments; which if a man do he shall live in them". This statement is commonly taken to mean, "If a man do my statutes, keep my commandments, he shall by his doing merit for himself life eternal. So Charles Hodge", It (the Mosaic covenant) contained, as does also the New Testament, a renewed proclamation of the covenant of works". Now it is certain that the declaration under consideration was no renewed proclamation of the covenant of works (we find no such covenant in Scripture) and thus does not mean that if a man do God's statutes, he merits by his doing life. No such declaration can come from God, for reasons that need not again be given here and now. If the declaration in question meant what it is commonly held to mean, we would be driven to conclude that the Mosiac covenant was one of works, which it was not. Consider the prologue to the ten commandments, "I am the Lord thy God, which hath brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage", Otherwise said, I am the Lord thy God which hath redeemed thee". Can the Lord be held to have demanded of the people whom He had redeemed, that they too, after having been redeemed merit their redemption by their doing His statutes?

What then can be the meaning of the declaration in question? This that the keeping of God's commandments and life go hand in hand; that the law of God is the very and sole way of life, that the man therefore who runs not in this way walks in the counsel of the ungodly, stands in the way of sinners, and sits in the seat of the scornful and is therefore doomed to destruction. How well the psalmist David understood this. Said he, "Blessed are the undefiled in the way, who walk in the law of the Lord . . . They also do no iniquity: they walk in his ways . . . O that my ways were directed to keep thy statutes! With my whole heart have I sought thee: O let me not wander from thy commandments . . . I have rejoiced in the way of thy testimonies, as much as in all riches . . . I will run the way of thy commandments, when thou shalt enlarge my heart". Ps. 119.

The saints do and ever will choose the way of *truth and live*. But the proud who err from God's commandments are cursed. So the justice of God requires. It cannot be otherwise. Examine the action consisting in running the way of God's commandments. The man who walks in the law of the Lord, rightly knows the only true God; trusts in him alone, with humility and patience submits to him; expects all good things from Him only; loves, fears, glorifies him with his whole heart and renounces and forsakes all creatures. Need believers not fear and love Jehovah? Does a man who loves not God live? Will he live if he perishes in his hatred? The law of the ten commandments is as binding upon believers in Christ as it was upon our first parents, Adam and Eve. As long as they walked in His law, they lived. Believers in Christ cannot depart from His law (as could Adam) and thus live forever.

The above teaching is, must be, in perfect harmony with Paul's doctrine of justification by faith of Christ and thus with such statements from his that read, "For as many as are of the works of the law are under the curse: . . . And the law is not of faith: but the man that doeth them shall live in them. Christ hath redeemed us from the curse of the law . . . Christ hath delivered us from the works of the law". There is perfect agreement between these statements and the above teaching. This will be made plain in a following article. G. M. O.

IN MEMORIAM

It pleased our Heavenly Father to take unto Himself on the fifth day of January, after an illness of almost three years

ALBERT THOMAS DE WOLF

Husband, father, eldest son and brother, at the age of twenty-eight years. Though our loss is great his gain is incomparably greater. We may believe from his own testimony during his illness and death that he now rejoices before the throne of God. And so the Lord comforts our hearts. May we ever learn to pray, as he did, 'Thy will be done.'

The Family,

Mrs. A. De Wolf, Widow.
Gerald, Albert, Son.
Mr. and Mrs. G. De Wolf.
Mrs. Elizabeth Bos—De Wolf.
Hubert, Magdelene, Adriana.

The Matter of the "Reward of Grace"

Dr. Kuyper's teaching on this subject is, so I wrote, decidedly unscriptural. Kuyper's contention that Holy Writ teaches a "reward of grace" is, as shown, entirely correct. But his conception of what constitutes this reward is thoroughly Romish. This conception is found in that well-known work of his, entitled "E. Voto. The fifth chapter of the exposition on the 24th Lord's day (vol 2) contains paragraphs that read (as translated):

"Concerning the fact that Holy Writ knows of a reward not only in the covenant of works but also in the covenant of grace, there can be no difference of opinion. Scripture speaks too plainly and too repeatedly on this point. But an entirely different and more important question is how this reward is to be conceived of in the covenant of grace; the more in that what is meant is the "recompense of the reward" and in that what is spoken of is an appearing before the judgment seat of Christ to carry away what we have done in this life, be it good or be it evil.

"In connection herewith distinction must be made at the outset between 'eternal life' itself and the special honor or enjoyment in this life eternal. Without this distinction, it is impossble to proceed one step forward. If it is certain that Christ merited for all His redeemed life eternal and if a few only receive in addition a reward of grace;—then it is evident that this reward of grace cannot be the same as eternal life. For all receive life eternal; but this reward of grace is given only to those who have a claim upon it. Life eternal is essentially the same for all; but the reward of grace differs for each. The child that dies in its infancy receives eternal life, if it be an elect; but it does not receive the reward of grace.

"This difference must be kept in mind: the reward of grace is never eternal life itself, but something added to eternal life.

"But herein also is drawn the double line that keeps separate the covenant of works and the covenant of grace. The requirement in the covenant of works is, "Do this and thou shalt live". In that covenant eternal life was the only thing that could be gained. But in the covenant of grace we receive eternal life for nought, without money; and yet notwithstanding it is said to us, "Lay up for yourselves treasures in heaven, for where your treasure is, there will your heart be also". Here the reward of grace comes to its own.

"Now this distinction is simple, for every one understandable and clear. What Christ merited for you is eternal life. What you as a treasure lay up for yourself is not eternal life, neither an increasing of this life, but a reward of grace that is added to life eternal. The only Scripture that raises a doubt against this is Mat. 19:29 that reads, "And every one that hath forsaken houses, or brethren, or sisters, or father, or mother, or wife, or children, or lands, for my name's sake, shall receive an hundredfold, and shall inherit everlasting life;" and that cannot mean that eternal life itself is the reward of grace for his (the believer's) bearing the cross, as it was not the cross that he bore after Jesus, but the cross on which the Mediator Himself died that became to him the cause of eternal life". So far Kuyper.

Let us pause here to comment on this. What we have here is Romish doctrine of the purest wool. The view encountered in the above excerpts is: The reward of grace is one; eternal life another. The latter was merited by Christ; the former (the reward of grace) is gained by believers themselves by the doing of works of exceptional moral excellence. Thus there is a good to be had in the kingdom of heaven *that has not as its meritorial source the satisfaction and the righteousness of Christ.* So Kuyper taught. And yet, in his delineations on the matter of the reward, he refrained from unequivocably stating that the *reward* is not the fruitage of Christ's merit. But the doctrine is there nevertheless. Consider that in Kuyper's delineations, the contraries are *eternal life* and the *reward of grace,* that what is repeatedly emphasized is that eternal life was merited by Christ, but that nowhere in his treatise did Kuyper assert that the general reward of grace is likewise a boon merited for believers by the Saviour. But what this treatise does repeatedly affirm is that the reward of grace is to be viewed as a recompense for good works done by believers. Attend to this from Kuyper's pen, "What Christ merited for all His own, is then that they free from guilt will not be the victim of an eternal want and an eternal death, but that they will eventually enjoy the the perfect satisfaction of the good which they by virtue of their predestination are susceptable . . . .

"Altogether different on the contrary is the *reward of grace,* that appears as a recompense (vergelding) for the good works, that God's children do through faith . . .

"One example of this Christ gives. His apostles more than the others had endured the heat of the day; for this there awaited them a "recompense of the reward"; and this consisted, not in eternal life, that Christ would merit for them by His death, but in this, that they would sit on twelve thrones, judging the twelve tribes of Israel."

Was it Kuyper's view then that the *good works of believers* form the *meritorial source* of the *reward of grace?* The answer to this is the following from his pen:

"In the covenant of works the children of men are hirelings (huurknechten) who work for wages, and who, if they give their services, can demand their wages as a right; in as much as the Lord God gave them the right. But it is altogether different in the covenant of grace. In the covenant of grace the redeemed of Christ appear not as hirelings but as children of one family.

To grasp the difference between these two, one has but to notice the difference in his own home between a maid-servant and a child. The maid-servant receives her reward. With the child of the family the situation is altogether different. Such a child also works; but simply because father and mother have given it that work and because it is a pleasure to the child to cooperate with father and mother. Though children receive no reward (wage), they nevertheless work. Indeed, should they work for a reward, their child-honor would be gone, and they would have lowered themselves as if they were maid-servants. But because they work not for reward, they do not sit with their hands crossed. On the contrary, their duty is to do the work of their mother, even though they receive nothing extra for their labors. And if father and mother nevertheless promise them something, either to encourage them or to honor their devotion and love, they do not work for the reward, but exert themselves the more, in order that they may not fall short of love on their part in the face of so much richer revelation of love on part of their parents.

"And so it is with the "reward of grace" in the kingdom of heaven. A redeemed one is no longer a hireling, but a child home with Father. Such a redeemed one does not therefore say, "I will sit still and and work not", but all that the Father commands and lays upon him he does with his heart, as to the Lord. He works as a child in the house. Not a few hours as the servant but perpetually. Not to be done with his work, but because his delight is in it. Not to merit something but because it appeals to him, and because his Father in heaven asks it of him.

"Even without the "reward of grace" this work of the child in the home would always continue, and if all "reward of grace" would be cut off, the work of God's true children would be less in nothing because of this.

"But now God promises a reward of grace. That is to say, as a mother says to her daughter and as a father says to his son, "The doing of this and that work requires special exertion. If you do these works real well, I will give you this and this extra", so, too, your Father in heaven says to His children on earth, "This and that sacrifice are heavy. The accomplishing of them requires much exertion. If you complete them right well and joyfully carry Christ's cross after Him, I for this will give you out of free grace a glorious reward.

"This is to be explained thus: The more a child of God on this earth gives himself to God, also through the bearing of cross and grief and scorn, the deeper the bedding in his soul is dug out, and the greater his capacities for enjoyment become". So far Kuyper.

In this excerpt we have the answer to the question whether Kuyper conceived of the *reward of grace* as the furitage of the good works of the believer. Fact is, he did not. *The reward* of grace is a boon merited neither by Christ nor by believers. Should believers work for the reward, they would deny their sonship. So Kuyper taught. And yet he at once maintained, as appears from the above citations, that this reward is to be conceived of as the treasure that believers, through the doing of good works, lay up for themselves in heaven. The conception then is this: some believers, through their doing works of exceptional moral excellence in the sight of God, lay up for themselves a treasure in heaven (the reward) not merited for them by Christ. But would not these believers, were this true, be *working* for reward, be meriting for themselves this treasure? They surely would. In the above conception, the idea signified by the phrase "laying up treasures in heaven" must necessarily stand for an action that consists in *meriting at least a part of salvation.* Thus what we have here is the Romish doctrine of the "meritoriousness of good works" pure and simple. Yet Kuyper would deny that this is what he taught at least meant to teach. And indeed, he also affirmed (in the above citations) that the children of God merit nothing at all, they being His sons. What then did Kuyper actually mean to teach? This:

(a.) that the children of God merit nothing;

(b.) that they work not for reward but simply under the impulse of a desire to show their Father in heaven how grateful they are to Him;

(c.) that this reward is not a good merited by Christ for His peaple;

(d.) that this reward is bestowed simply as a token of God's great appreciation for what believers do.

(e.) that not all believers gain this reward but only those who in this life engage in works of exceptional worth;

(f.) that eternal life is one but that this reward is another;

(g.) that the good to be merited by the sons of men in the covenant of works is eternal life; but that, whereas this life has been merited by Christ, the good to be gained in the covenant of grace is the reward, that treasure added to said life as an encouragement to believers;

(h.) that this reward is to consist in a higher bliss, to be added to life eternal; and that said bliss is "the treasure in heaven" to which Christ directs our attention in His sermon on the mount;

(i.) that Christ provided His people with a double standard of morality represented by the two commands: (1) believe and be patient in tribulation (and thou shalt receive eternal life); (2) believe and be patient in tribulation *exceptionally well* (and thou shalt receive the reward of grace).

The aggregate of these eight propositions may be taken as a correct and exact formulation of Kuyper's doctrine of the reward of grace. The reader may verify this statement of mine by examining the above-cited excerpts.

Now this view of the *reward of grace* is from beginning to end thoroughly unscriptural. When examined in the light of Scripture, it turns out to be a plain denial of justification by faith of Christ and consequently of the meritorious worth of the satisfaction and rghteousness of the Saviour, thus a negation of His vicarious atonement. Let us show this by examining these propositions one by one in the light of the true doctrine of Scripture. Doing so, we will at once be placing over against this view the true conception of Holy Writ.

Let us now first examine proposition under *f*: eternal life is one; the reward of grace another.

The plain teaching of Scripture is that eternal life and the reward of grace are one and the same. The very Scriptures to which Kuyper appeals in support of the opposite view prove this. The Scriptures are the messages of Christ to the seven churches, messages contained in the book of Revelation. Wrote Kuyper, "And he who reads with care the seven missives of Christ in the Revelation of John to the seven churches in Asia Minor, will perceive that Christ offers to each of these churches a peculiar crown, and depicts for each of the seven conquerors a peculiar bliss". According to Kuyper these seven crowns and these seven kinds of bliss constitute not eternal life and its attending rights but reward of grace that some believers gain for themselves through their patience and suffering. Let us now set these messages before our eye and perceive how altogether untrue this contention of Kuyper is.

To the church of Ephesus Christ wrote, "These things saith he that holdeth the seven stars in his right hand . . . I know thy works, thy labour, and thy patience . . . Nevertheless I have somewhat against thee, because thou hast left thy first love . . . repent . . . To him that overcometh will I give to eat of the tree of life . . . "

"And unto the angel of the church in Smyrna write, . . . I know thy works, and tribulation, and poverty . . . behold the devil shall cast some of you into prison, that ye may be tried; and ye shall have tribulation ten days; be thou faithful unto death, and I will give thee *the* crown of life . . . He that overcometh shall not be hurt of the second death".

"And to the angel of the church in Pergamus write, . . . I know thy works, and where thou dwellest, even where Satan's seat is: and thou holdest fast my name, and hast not denied my faith, even in those days when Antipas was my faithful martyr, who was slain among you . . . But I have a few things against thee . . . because thou hast there them that hold the doctrine of Balaam . . . Repent . . . To him that overcometh will I give to eat of the hidden manna, and will give him a white stone, and in the stone a new name written, which no man knoweth saving he that receiveth it".

"And unto the angel of the church in Thyatira write, . . . I know thy works and charity, and service and faith, and thy patience, and thy works; and the last to be more than the first. Notwithstanding I have a few things against thee, because thou sufferest that woman Jezebel to teach . . . And I will kill her and her children with death . . . But unto you I say, and unto the rest in Thyatira, as many as have not this doctrine . . . I will put upon you none other burden. But that which ye have already hold fast until I come. And he that overcometh . . . to him will I give power over the nations . . . even as I received of my Father. And I will give him the morning star".

"And unto the angel of the church in Sardis write, . . . Thou hast a few names even in Sardis which have not defiled their garments; and they shall walk with me in white for they are worthy. He that overcometh, the same shall be clothed in white raiment; and I will not blot out his name out of the book of life, but I will confess his name before my Father and before the angels".

"And to the angel of the church in Philadelphia write, I know thy works: behold, I have set before thee an open door . . . Behold I will make them of the synagogue of Satan to come and worship before thy feet . . . Because thou hast kept the word of my patience, I will also keep thee from the hour of temptation . . . Him that overcometh will I make a pillar in the temple of my God, and he shall go no more out . . .

"And unto the angel of the church of the Laodiceans write, I know thy works that thou art neither cold nor hot . . . Behold, I stand at the door and knock: if any man hear my voice and open the door, I will come in to him, and will sup with him and he with me. To him that overcometh I will grant to sit with me in my throne, even as I also overcame, and am set down with my Father in his throne . . . " These are the messages.

The good works enumerated in the aggrgate of these messages are: being faithful unto death; holding fast Christ's name; overcoming the world; not denying Christ's name; loving, serving, believing; being patient in tribulation and thus bearing one's cross, denying self for the sake of Christ, suffering His reproach. Now according to Kuyper, these are the good works of exceptional virtue—works done by some believers only—that beget for the door of them the reward of grace that God gives to men of exceptional virtue. But the question arises: what may be the good works done by believers of less virtue who receive not the reward of grace but merely life eternal? What is left to a man in the way of good works who does not holdfast Christ's name, overcome the world, love, serve, believe, deny himself and take up his cross? And the answer: nothing

whatever. The man not loving, serving and believing, the man unwilling to suffer the reproach of Christ is destitute of grace and is thus a child of the devil. It is plain that Kuyper's doctrine of a double standard of morality is thoroughly unscriptural. There is but one law for all believers. And so there is but one reward given to all God's children, and this reward and life eternal is one and the same. This, too, is most evident from the above-cited messages to the seven churches. Consider once more what is promised to the faithful, to those, who, according to Kuyper engage in works of exceptional moral worth and thus gain for themselves the *reward of grace*. Christ will give them the crown of life (mark, the crown of life, namely, the crown that is life); they will not be hurt of the second death; it will be given them to eat of the hidden manna; they will receive a white stone, and in the stone a name written; they will be given the morning star; they will be kept from the hour of temptation; they will be made a pillar in the temple of God and will go no more out; they will sit with Christ in His throne. If all this good is to be conceived of as forming the *reward of grace* to be given only to believers of exceptional virtue, what remaineth to the others? And the answer: absolutely nothing. According to Kuyper, believers who excel in virtue, will receive the crown of life. But will not all receive the crown? If eternal life is not this crown, what, prey, may it be? Will not all have right to the tree of life. Will it not be given to all to eat of the hidden manna? Will not all receive a white stone and in the stone a name written? Will not all be given the morning star? Indeed? Must the believers of common virtue look forward to being hurt by the second death? Indeed not. Will it not be given to all to dwell everlastingly with God in His temple? Will not all sit with Christ in His throne. Indeed they will. For not merely some but all believe and love and serve, are patient in tribulation, deny themselves, take up their cross and follow Christ. They not doing so, are no children of God.

But some may say, is it not true that some believers exhibit more love and are more patient in tribulation than others? Does not our Catechism speak of most holy men? Will the state of the apostle Paul in heaven be the same as that of the murderer upon the cross? This is a matter to be dealt with in its proper place. The point upon which the argument here turns is that Scripture knows of but one standard of morality for all believers and that the reward of grace and life eternal with all its attending privileges are one and the same, that thus the contention to the effect that to some only will be given the reward and that the others merely receive eternal life, is wholly unscriptural. We have not of Christ two commands: *believe* and *believe well*. There is from the point of view of quality but one command coming to all believers. And it reads, "Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, with all thy soul, and with all thy mind, and with all thy strength. Thou shalt love thy neighbor as thyself". All believers are commanded to serve God perfectly and with all their heart. Yet Kuyper asserted that believers have of God two such commands. Attend once more to the following from his pen, "So, too, your Father in heaven says to His children on earth, 'If you do these works right well and joyfully carry Christ's cross after Him, I for this will give you out of free grace the reward' ". Where does Scripture says this? Nowhere . . .

Let me bring forward more proof that the reward of grace and life eternal is one and the same. What, according to Scripture, is this reward in the central sense? And the answer: God in the face of Christ. Said the Lord to Abraham, "Fear not, Abraham: I am thy shield and thy exceeding great reward". Gen. 15:1. Now if the reasoning of Kuyper were correct, if eternal life were one and the reward another, some believers only, come into the possession of God. But we know that God in Christ is the exceeding great reward of all believers.

Let us now examine the proposition under *c*. It reads, "This reward is not a good merited by Christ for His people". If the proposition under *f* is unscriptural, this proposition must necessarily be (unscriptural). And so it is. The plain teaching of Holy Writ is that the reward of grace is the fruitage of the satisfaction and the righteousness of Christ. Attend to this from the pen of the apostle Paul, "And if children then heirs; heirs of God, and joint heirs with Christ; . . . What shall we then say to these things? . . . He that spared not His only Son, but delivered him up for us all, how shall He not with Him also freely grant us all things?" Rom. 8:17a, 31a, 32. Here it is stated that the believers heir in conjunction with, as joined to, and thus as included in, Christ. It means that the inheritance they receive was merited for them by the Saviour. That the inheritance includes the reward of grace is the plain teaching of verse 32. According to this Scripture, God freely grants unto His people all *things* again with *Christ*, which must mean that He merited for them *all things*. Now all things, certainly, must include reward. Yet, according to the view here opposed, what is freely granted believers *with Christ* is all things minus the crown of life together with all the attending rights and privileges. But *all things* minus this crown and these rights and privileges is not *all things*, but, rightly considered, nothing. Then we have that passage in the epistle to the Colossians, "And he is the head of the body, the church: who is the beginning, the firstborn from the dead; that in all things he might have the preeminence. For it pleased the Father that in him should all fulness dwell; . . . Col. 1:18, 19. All fulness must include the reward,

so that this reward, too, dwells in Christ and was thus merited by Him for all His people.

How could the works of believers beget them apart from Christ a reward, if all the best works of the holiest of men are on account of their being polluted with the issues of the flesh, nothing but filthy rags in the sight of God. Such works beget not bliss but eternal doom. But even if these works were unstained by sin and thus perfect, they could not possibly beget for the doer of them a reward not merited by Christ, as these works as well as the reward are the fruitage of Christ's righteousness.

Let us examine the proposition under *b*, "The children of God work not for reward but simply to testify by the whole of their conduct their gratitude toward God for His blessings". True it is that believers by their doing good works do not *merit* reward as the reward *has been merited* by Christ. And it is equally true that they do good works to testify their gratitude toward God for His blessings and that "he may be praised by us; also that every one may be assured in himself of his faith, by the fruits thereof; and that, by our godly conversation, others may be gained to Christ". Catechism, A. 86. But this cannot mean that believers do good works *without any regard to the reward,* that the attitude they assume toward it is one of complete indifference. Of Moses we read, "By faith Moses, when he was come to years, refused to be called the son of Pharaoh's daughter . . . esteeming the reproach of Christ greater riches than the treasures in Egypt: *for he had respect unto the recompense of the reward.* And even of Christ we read that *for the joy that was set before Him,* He endured the cross, despised the shame, and is set down at the right hand of the throne of God. Heb. 12:2b. Upon the reward, believers have their affections set. It is to them the priceless pearl of great price. Finding this pearl they sell all they have and buy it. They keep the commandments of their God *that they may have right to the tree of life.* This does not mean that they have their heart set on some object other than God. The reward, the hidden manna of which the redeemed will eat, the tree of life to which they have right, is God in Christ. Eternal life is to know Him, the only true God, and Jesus Christ whom He has sent. John 17:22. He is their reward, exceeding great. Him do they seek. Said the prophet, "Whom have I in heaven but thee? and there is none upon earth that I desire beside thee. My flesh and my heart faileth, but God is the strength of my heart, *and my portion forever*". Ps. 73:25, 26. To contend that eternal life is one and that the reward is another is to aver that believers can have as the object of their affections something beside God. This they cannot. What they feel themselves attracted to is solely God and, to be sure, the things in which they see God, the instruments of the revelation of His glories: Christ and His body, the New Jerusalem, the New heavens and the New earth. The redeemed one loves the brethren because he sees in them God. Because the heart of the believer goes out solely to Him, he must love every creature in whose countenance His virtues can be seen. In fact, God, is known and seen and loved only in the face of the instruments of the effulgence of His glory. Therefore John could say, "No man hath seen God at any time. If we love one another, God dwelleth in us, and his love is perfected in us . . . If a man say, I love God, and hateth his brother, he is a liar: for he that loveth not his brother whom he hath seen, how can he love God whom he hath not seen". I John 4:12, 20.

Let us pass on to the proposition under *g,* "In the covenant of works the children of men merit eternal life; but whereas life has been merited by Christ, what believers beget for themselves in the covenant of grace is the reward". The fallacy of the thought-structure that the term "covenant of works" stands for has been exposed so often in this magizine, that nothing need be said here and now of the sentiment we come upon in the proposition last quoted.

The proposition under *a* reads, "The children of God merit nothing". True it is that they merit nothing by themselves. Yet it is to be considered that God in His infinite love chose them in Christ unto life eternal and thus legally included them in Him so that with Him their Saviour they were crucified, buried, raised from the dead and set in heaven. With the Saviour therefore they also heir. In Him the reward is legally theirs. To it they have an indisputable right. This is what Kuyper denied. The view encountered in his delineation on this point is that the reward was not merited by Christ.

The remaining proposition reads, "The reward is bestowed merely as a token of God's great appreciation for the good works that believers do". True it is that God delights in His people. They are the creations of His sovereign grace and thus exhibit His virtues. But the view that the reward is given merely to testify appreciation is thoroughly unscriptural. This view is actually a negation of the doctrine of the reward. For if the reward is merely given to betoken gratitude, it is nothing more than a present or gift that God can also rightfully withhold. Parents certainly are not under the necessity of giving presents to their children to testify to them their appreciation for what the children have done. The reward then is more than a mere present. It is a reward indeed, a recompense (Moses had respect unto the recompense of the reward) for work done not by the elect but by the Saviour for them, a remuneration that He begot for Himself and His own through the travail of His soul. If the reward were merely some good not merited by Christ, such statements as "Blessed are ye when men shall revile you and persecute you . . . rejoice and be exceeding glad, for

great is your reward in heaven" could never have been uttered by Christ. For, I repeat, the reward is in the above Scripture recompense indeed, compensation, an equivalent given in return for labor, an earning. Now the only one who could earn with God is Christ. The very fact that Kuyper conceived of the reward as a mere present, is so much more proof that he set this reward before his mind as a good not merited by Christ.

The reward, then, was merited by Christ and is bestowed as a gift of grace upon His people. And yet, Holy Writ also plainly teaches that Christ shall reward His people also according to their very one works. Mat. 16:27; Rev. 2:23; Rev. 20:12 etc. This raises the question how the reward can be a gift of grace merited by Christ and at once a good that believers receive according to their own good works. If the latter be true (and it is, of course, true) it would seem that the reward is not of grace but of works. This and other matters connected with the subject under treatment will be dealt with in a following essay. G. M. O.

DE KNECHT DES HEEREN

(Jes. 42:1.)

Tot eer van Hem, Die 't luchtruim spande,
Aanbidden wij Gods Uitverkoren,
Die leeft tot in alle eeuwigheid,
Die eeuwig was en — werd geboren,
Onzondig in Zijn Godd'lijkheid!
Aanschouwt en eert Hem, al gij volken!
Hem, Dien Zijn liefde tot u bracht,
Gedaald uit 's Hemels hoogste wolken,
Vol van ontferming en van kracht!

Hij is, als Middelaar en Koning,
Gezeten aan Gods Rechterhand,
En slaakt van uit Zijn heil'ge woning
Het zwaarste juk, der zonde band;
Hij stelt gebondenen in vrijheid,
Die slaven waren en verkocht,
En geeft aan 't harte vreugd en blijheid,
Dat door de smart was overmocht.

Laat de aarde van Zijn lof weergalmen
Van Oost tot West, van Noord tot Zuid,
Met stille bede en dankb're psalmen,
Verzeld van orgel, harp en luit;
Tot eer van Hem, Die 't luchtruim spande,
En de aard deed rusten op de zee —
Die van Zijn Aanschijn nooit verbande,
Wie daar het leven zocht en vree.

"IK BEN MET U, AL DE DAGEN"

Al dreigden wolk en wervelwind
Des Heeren Kerk te slopen,
Al stond der Waarheid, 's Hemels kind,
Geen beedlaarshut meer open;

Al lag het puin in 't rond gespreid
In rookende woestijnen:
Toch blijft de Heer der heerlijkheid
Een Herder voor de Zijnen.

'Hij houd; ze saam', Hij voert ze voort,
Met Englen tot geleide,
En uit de korrels van Zijn Woord
Zaait Hij een groene weide.

En lagen ze ook in 't zand gehuisd,
Het dorre wordt gezegend:
Hij wenkt de rots—en 't water ruischt,
De wolk—en 't manna regent!

Hij geeft den uitgeputte kracht,
Den weenende, gebeden;
Den zwerver, psalmen in den nacht
En starren op zijn schreden.

En wierp men alle Bijbels ook
Als stoppels in den oven,
Zoodat de flarden met den rook
Ten hoogen Hemel stoven:

Toch zou Zijn Woord de dwarrelwolk
Zeehaftig overleven:
De Godsbeloften staan Zijn volk
In 't heilig hart geschreven!

Reeds daagt de morgen—hebt geduld,
Gij Aarde en Hemel samen!—
Die ze altemaal op-eens vervult,
Op zijn almachtig "Amen!"

S.

ATTENTION CONSISTORIES!

At the last Curatorium meeting, it was decided to publish and notify the consistories of their duty, in respect to having the Curator of the below mentioned consistory, visit our Theol. School and come at the following Curatorium meeting with a written report of this School visitation. The following schedule was adopted:

a. For February: Kalamazoo and Fuller Ave.
b. For March: Hope and Creston.
c. For April: Byron Center and Holland.
d. For May: Rudsonville and Roosevelt Park.

L. Vermeer, Secy.

CHURCH NEWS

Fuller Ave., Grand Rapids: Trio for Classical Missionary: Revs. P. De Bou, R. Beldman, G. Vos.

Los Angeles, Calif.: Extended: Rev. B. Kok.

Declined: For Los Angeles, Calif.; Rev. B. Kok.

Een Schoon Woord

Schrijft Dr. K. Schilder in *De Reformatie* van 27 Dec. 1935, onder het opschrift: "Ik geloof aan de universeele 'wederherstelling' aller dingen", waaruit we een gedeelte willen aanhalen.

De term "wederherstelling der dingen" is, zooals de lezers reeds vermoeden, ontleend aan Hand. 3:20.

Prof. Schilder wijst eerst af enkele verkeerde opvattingen van deze wederherstelling of *apokatastasis* aller dingen, zooals de leer der conditioneele onsterfelijkheid, de leer, dat zij slechts eeuwig blijven bestaan, die zalig worden, terwijl de anderen worden vernietigd; eene ontkenning dus van de eeuwige straf. En eveneens wijst hij af de voorstelling van de wederherstelling aller dingen, die wil, dat *alle dingen,* en dan met name alle personen, ook goddeloozen en demonen ten slotte zullen worden "hersteld" of zalig worden.

De eerste voorstelling wordt door Dr. S. ontkend vooral op grond van het verbond. Want "God heeft den mensch geschapen in het verbond met Hem. Dat verbond is in het menschelijk bestaan niet iets accidenteels of incidenteels; het is nimmer iets 'toevalligs', iets waarmee men aanraking kan hebben of ook niet hebben. Neen,—dat verbond is de *eenige* manier van verkeer tusschen God en de gemeenschap van Adams kinderen. Geen van die komt onder de grondwettige bepalingen van het verbond uit; in alle gevallen heeft het voorzien, alle zijn erdoor bepaald".

En dan verder:

"Dat verbond nu handelde niet over kwesties van den tijd alleen, maar deed bepalingen omtrent tijd en eeuwigheid. De armen van den God van het verbond omvatten, óf—verstooten voor tijd een eeuwigheid".

Welnu, daarom is de leer der conditioneele onsterfelijkheid in den grond verkeerd. Ook voor den goddelooze vervalt straks niet de eeuwigheid. En God zal ook voor hem Zijn verbond handhaven.

De "wederherstelling aller dingen" beteekent dan ook voor Prof. S., dat alles aanloopt in den tijd op dien eeuwigen toestand, waarin God Zijn rechten handhaaft *in den hemel en in de hel.* "Zoo valt dan alles onder deze wederherstelling aller dingen. Dat herstel breekt niet op de hel, maar gaat juist daarin door. Het laat zich niet opsluiten in den hemel, als ware die een afgesloten terrein, afgeperkt en afgepaald als een apokatastasereservaat; o neen; er is een apokatastase van alles. Van alle dingen? Neen, van alle verhoudingen. Van alles dat door Gods spreken is gesteld."

En daaraan nu ontleent Prof. Schilder de volgende gedachten met toepassing of de wisseling des jaars:

"Dus kan de jaarwisseling ons slechts versterken in het geloof. Wij gaan weer naar de rechtsbedeeling heen. We vinden straks de apo-katastase. De fundamenten der aarde wankelen; maar we gaan toch naar de apokatastase toe. Alles loopt scheef, buiten onzen kring en daarbinnen. Maar we zijn weer een jaar dichter bij de herstelling van de rechtsverhoudingen over alle lengten en breedten, en in alle 'dimensies'. Onze wereld bukte onder zware stormen, en meer dan voor het *recht* Gods interesseert een verslapt christendom zich voor de 'liefde' onder de *menschen;* en daarmee wordt de chaos nog grooter, want een liefdeprediking, die Gods rechtsgebod niet onze menschenordeningen tot erkenning wil laten komen, beteekent bederf, willekeur, chaos. Doch—wij gaan naar de apokatastase toe. Wat Golgotha in een schrikkelijk uur liet zien, dat n. l. de liefde slechts in gelijktijdigheid met het recht doorbreken kan, dat zal straks eeuwig blijken, als liefde en recht beide door alle fronten heengebroken zullen zijn.

Of er nog vele momenten van verkwikking te wachten zijn, vóórdat de apokatastase beslag legt op het continu der stilgelegde wereld, dat weet God alleen. De golven zullen nóg geweldiger beuken tegen de borstweringen, die menschen maakten, op hun veiligheid bedacht. Hoe vaak de storm nog 't hoofd omhoog steekt, weten we niet; evenmin dus, hoe vaak een periode van verademing de ééne stormperiode naar de andere nog óverleiden zal. Maar aan het eind van het veelbewogen jaar, dat achter ons ligt, richten we 't hoofd omhoog. *De rechtsorde, ja, die is in aantocht.* Breed, universeel.

Wie is er, die den vijand buiten de kerk ziet? Wie is er, die gelijk de meeste psalmisten, nog in staat is, vijanden te hebben *binnen den verbondskring?* Wie is er, die de rechts-orde in den verbondskring zóó geschonden ziet, dat men soms de menschen zich aftobben ziet, om toch binnen den verbondskring geen vijanden te krijgen, en de casuspositie der psalmisten te vermijden, desnoods ten koste van de waarheid? Wie is er, die zijn eigen zonde voelt ópstaan tegen Gods recht?

Hij trooste zich: de laatste avond van het jaar brengt hem weder dichter naar de universeele rechtshandhaving toe. De wereld wordt hersteld; Sion en niet-Sion worden op rechtsgrondslagen voor eeuwig vastgesteld.

Slechts Sion wordt overigens door recht *verlost.*

Wie nu den horizon afzoekt, die vrage naar het *recht des Heeren.* Dat is de eenige manier, om klaar te komen met de eeuwigheid in den tijd, met de vrienden en de vijanden, met 'Gebot und Ordnungen'. De piëtist zoekt vanavond de apokatastase van zichzelf, een persoonlijken staat en toestand. Dat kan de heiden ook. De dienaar van God de levende zoekt de apokatastase van het al naar rechtsbestand. Wonderlijk, wonderlijk,—al zoekend naar dat rechtsbestand deelt hij er in; hij komt op zijn plaats te staan. Het recht heeft hem genomen, meegenomen in genade".

Inderdaad: een schoon woord!

Wij gaan naar de apokatastase toe!

Dat verkondigt eigenlijk alleen de Gereformeerde Christen. Wie anders toch zou het met zekerheid kunnen verkondigen?

Velen vragen: waar gaan wij heen? Doch de vraag is beperkt binnen den kring van het tijdelijke, het aardsche, het wereldsche. Ze bedoelt niet uitzicht te openen op een eeuwige bestemming, *Gods* bestemming van alle dingen. Ze vraagt slechts naar de mogelijkheid van "verkwikking", naar den terugkeer van tijdelijke welvaart, van een onbezorgd vreugdeleven in en voor de wereld. Ze bedoelt slechts te weten, of er in de onmiddelijke toekomst misschien een andere wereldorde ons wacht, maar toch altijd *wereld*-orde; of dat we misschien mogen vreezen voor de verwoesting van alle wereld-orde, chaos? Maar God is niet in de gedachten van den vrager, noch Zijn recht, noch Zijn eer en dienst. 't Gaat om den mensch! Om de handhaving van den mensch buiten God, tegenover God.

Doch niemand weet, waar wij heengaan!

De wereld heeft geen antwoord.

De wijzen der wereld weten het niet, want indien er ooit een tijd geweest is, waarin God de wijsheid dezer wereld dwaas maakt, dan is het nu.

En de Pelagiaansche en Arminiaansche belijder van het christendom weet het ook niet.

Als immers alles draait op de spil van den vrijen wil des menschen, dan gaan we nergens heen! Dat staat alles op losse schroeven. Dan zal niemand kunnen zeggen, waar wij heengaan in tijd of eeuwigheid!

Wij gaan naar de apokastase toe!

Daarin ligt zekerheid.

En die zekerheid ligt in God, in Zijn raad, in Zijn eeuwig verbond, dat van geen wankelen weet.

De Gereformeerde christen weet, waar hij, waar de kerk, waar de wereld heengaat. Alles gaat met een vasten gang aan op het einddoel, dat de levende God Zich met alle dingen van eeuwigheid voorstelt. De eeuwige handhaving en verheerlijking van Zijn verbond!

De Gereformeerde Christen weet ook, langs welken weg alles naar die bestemming gaat. Ook de weg is door God bepaald. En nooit gaat het bezijden dien weg. Ook niet als de volken woeden en ijdelheid bedenken. Ook niet als de duivel zijn lagen legt. Ook niet als alles scheef schijnt getrokken te worden. Alles gaat naar Gods bestemming en langs Gods weg. En die weg is de antithetisch-organische ontwikkeling aller dingen naar Zijn eeuwig welbehagen.

Daarom weet de Gereformeerde Christen ook precies, waar we zijn. We zijn precies op dat punt, op die lengte- en breedte-graad van den oceaan der historie, waarop God het van de grondlegging der wereld heeft gewild, dat we op dit oogenblik zouden zijn!

En dat is genoeg!

Dat alleen geeft vastheid, vrede, troost. Ook temidden van alle verwarring der wereld in onze dagen.

Wij mogen dan op de vraag der wereld, in de zin, waarin door de wereld die vraag angstvallig wordt gesteld, geen antwoord kunnen geven. We mogen niet in staat zijn een antwoord te geven op de vraag, wat deze tijden ons zullen brengen uit aardsch oogpunt, of wij deze of die oeconomische orde mogen verwachten, of welvaart of malaise voor de deur staat, — dat is ook, in vergelijking met de hoofdzaak, van minder belang.

Maar wij gaan op Gods tijd, langs Gods weg naar Gods bestemming, — de apokatastase!

En dat is genoeg.

Maar laat ons dit dan ook verkondigen!

Liever dan in deze dagen met de wereld mee te spreken en mee te morren en mee te wanhopen, spreke de Gereformeerde Christen de taal der zekere overwinning!

Om Gods wil!

Want God heeft het ons geopenbaard, eer het geschiedt!

Opdat wij Zijne getuigen zouden zijn!

En alle Zijne werken zouden vertellen! H.H.

EEN RAAK ANTWOORD

In het klooster te St. Gallen in Zwitserland leefde een monnik, die Notker heette. Deze was om zijn groote geleerdheid beroemd in het heele land en zelfs daar buiten. Zijn vroomheid en heilig leven was niet minder opvallend, doch uitwendige nietigheid en schuchterheid kenmerkte zijn persoonlijkheid.

Een jonge, overmoedige kapelaan wilde hem daarom eens overbluffen, opdat anderen met hem konden spotten. Hij zei tot zijn vrienden: "Ik zal hem een vraag doen, die hij niet beantwoorden kan, dat zult ge zien."

Zoo wendde hij zich tot den eenvoudigen monnik en vroeg met een gewichtig gebaar: "Eerwaarde vader! Uw geleerdheid is wijd en zijd bekend. Kunt u mij ook zeggen, wat God op dit oogenblik doet?"

De bescheiden kloosterling keek den vrager veelbetekend aan en antwoordde: "Weet u dat niet, heer kapelaan? Op dit oogenblik is God bezig den hoovaardige te vernederen en den nederige te verhoogen".

De kapelaan zei geen woord meer en droop beschaamd af.

NOTICE

Mr. M. Faber was appointed by the Board as Collector for Byron Center. The Board.

CORRECTION

In the death notice of Mrs. De Vries in the last issue of this paper the names Rev. and Mrs. Frank De Vries should have read Mr. and Mrs. Frank De Vries.

Paulus Uitzinnig?

Waarom sloeg Kain toch Abel dood?

En het Goddelijke antwoord luidt: Omdat de werken van Kain boos waren en de werken van Abel rechtvaardig.

Dat werpt een wonderlijk licht op het gewoel der goddeloozen. Ze kunnen het niet zien, dat het volk van God in hun wandel het goede en Den Goede najagen. Want al zulk streven en wandelen van de pelgrims veroordeelt hun booze werken en maakt hen gramstorig.

O, als we maar mee willen doen en zeggen: Komt herwaarts, wij zullen wijn halen, en wij zullen sterken drank zuipen; en de dag van morgen zal zijn als deze, ja grooter, veel treffelijker! dan mogen we de eere-(?) plaatsen innemen in hunne brasserijen; dan zijn we "boon companions" en zal men niet naar U talen om U kwaad te doen. Als ge slechts het pad van den duivel verkiest en "schuwt geen booze werken", als ge maar wilt lachen met de dwazen en zotten die "met God en godsdienst spotten", zittende in hun gestoelte en staande op hun weg, dan, ja dan vermenigvuldigt zich Uw gezelschap en hebt ge vrienden bij de vleet.

Doch hebt God lief en "ge wordt den ganschen dag gedood, ge wordt geacht als een schaap der slachting".

Dat is het wreede en leelijke van de zonde.

Zoo zeide men van den uitnemendste der Apostelen, dat hij uitzinnig, dat wil zeggen, krankzinnig, gek was.

Hij had een brief geschreven aan de gemeente van Corinthe. Zijn eerste zendbrief, namelijk. Nu was dat geen malsche brief geweest. De Apostel had de gemeente gegeeseld vanwege hun groote zonden. Die gemeente zag er dan ook verre van schoon uit naar haar organische openbaring in het midden der wereld.

Leden van Chloë's huisgezin hadden den Apostel verwittigd aangaande de wantoestanden in Corinthe. En het is ook wel duidelijk, dat die leden van Chloë's huisgezin deze informatie niet gaven vanwege lust tot achterklap. Het schijnen godvruchtige menschen geweest te zijn, die zich er over bedroefden, dat de toestanden zoo vreeselijk waren in hun gemeente.

Ze vertelden den Apostel dan aangaande de scheuringen en andere zonden.

Er waren maar liefst vier partijen in de gemeente.

Wat een scheuringen!

De eene kleefde Paulus achterna: een ander sprak al maar van den voortreffelijken en welbegaafden Apollos; een derde zwoer bij Cefas; en ook was er een groep die zeer vroomelijk zeide: Maar wij zijn van Christus. Die laatsten zijn soms de ergsten nog. Ze zeggen het met een verheven handgebaar, op zalvenden toon, o zoo zeker, dat zij toch het brevet van godsvrucht bezitten: Menschen, volgen wij niet; ook weigeren wij naar den mensch genaamd te worden: Wij zijn van Christus. Zoo spreekt men soms vandaag ook. Wij zijn van Christus. No creed, but Christ. En ze werpen Hem wel zeer wezenlijk ter stede uit om nogmaals gekruist te worden in het laatste onzer dagen.

Er waren bittere, gramstorige scheurders in Corinthe, doch ook scheurders met vrome aangezichten.

Ook was er vuilheid in de gemeente en dat wel in het openbaar, die zelfs niet onder de heidenen genaamd werd: één had zijns vader huisvrouw. We huiveren.

Van 't Avondmaal des Heeren maakte men een gewoon drinkgelag, want er waren er die dronken van den tafel des Heeren wegkwamen. Terwijl de rijke, met kostelijke spijs en drank de oogen der armen uitstekende, zich verhief in hoovaardij.

Er was nijd en haat en twist. Vleeschelijk en natuurlijk werd het aanzien der kinderen des Allerhoogsten.

Ja, zelfs zoo groot was het kwaad in Corinthe, dat men er zeide, dat er geen opstanding der dooden te verwachten en te hopen stond. Men was én kettersch én boos. Gruwelijke toestanden.

Zoo als wel te verwachten was, schreef Paulus direct een brief, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde. En hij sprak stoute taal. Want hij was een Apostel en had opdracht van God ontvangen om Zijn kerk te stichten op het fundament van het Woord der verzoening hetwelk in hen gelegd was. Het fundament der profeten en apostelen, waarvan Christus de uiterste Hoeksteen was.

Hij toog aan het werk om hunne zonden te bestraffen in geschrifte. Straks verzegelde hij het perkament en zond het door de hand van getrouwe arbeiders.

En weer was er een dag dat de kinderen Gods zich voor den Heere stelden in Corinthe.

Doch, o wee!

Er was een brief van Paulus, den vader der gemeente, de gemeente die hij gebaard had na grooten arbeid in den Heere.

En die brief werd voorgelezen.

Nu waren er leelijke, valsche menschen onder de belijders van Gods Naam te Corinthe.

Zij werden door Paulus geschilderd als menschen "die in het aangezicht roemden en niet in het hart."

Men heeft zelfs wel gedacht, dat zij arbeiders waren in de gemeente: ouderlingen en onderwijzers.

In elk geval, het waren leelijke, goddelooze menschen: wolven, die zich tooiden met een schapevacht. Het gruwelijkste soort menschen.

Die vuilaards hadden de grootste schik in Corinthe. Dat vuige soort heeft er altijd behagen in als er in Gods kerk ellende en twisting gevonden wordt. Dan gaan ze op "company" van huis tot huis, om toch de ellende maar

breed uit te meten en met nadruk verzekeren zij U, dat ZIJ anders zijn. Zie toch ons aangezicht: zijn we niet vroom?

Dat booze soort was ook ter kerk gekomen toen die mooie brief van Paulus voorgelezen werd. O wee, wat een verschil tusschen Paulus' oordeel over de ellende en het oordeel van die kwade arbeiders. Paulus had heel anders geoordeeld.

Straks ging de kerk uit en verlegen, neen kermende ging men zijns weegs. Titus vertelde later aan Paulus, dat dan toch de uitwerking van dien eersten zendbrief overweldigend geweest was. Men had zelfs gekermd in zijn droefheid naar God. Men was door dien brief in het hart gegrepen en Gods Geest paste het Woord der bestraffing toe. Wat heerlijke uitwerking was dat geweest.

Die van Apollos was zocht naar den volgeling van Cefas en zeide: Wat zijn we toch dwaas geweest: Paulus of Cefas stierf toch niet op Golgotha voor onze zonden?

En dan die hoereerder! Ik bedoel dien jongen man die zijns vaders huisvrouw had. De kerkeraad had hem op het woord van Paulus directelijk onder censuur gezet. En we hooren uit den tweeden brief, dat dit uiterste middel ook onder Gods zegen geholpen had. Met smart en tranen was hij weerom gekomen en liefderijk, op het woord van Paulus, in de broederschap ontvangen.

De ijveraars voor de ketterij aangaande de opstanding waren eenvoudig verpletterd. Wat? Geen opstanding der dooden? En weer klonk hun in de ooren het onvergelijkelijk schoone pleidooi voor de opstanding in I Cor. 15.

Aangaande de haat en nijd in de gemeente, vraagt ge?

In het dertiende hoofdstuk had Paulus gezongen van de liefde die nimmermeer vergaat. En hij deed dat in variaties. Wie zal toch schooner klanken vinden dan dit lied der minne, der Goddelijke liefde? Stillekens vlood die stroom daarhenen, het eigen getuigen van Christus' Geest was het. En het werd vertolkt door heete tranen van berouw dat gekenschetst wordt door Paulus als de droefheid naar God. Zie II Cor. 7:9-16.

Wat een verandering in Corinthe's gemeente!

Paulus had zich eerst berouw, schrijvende en geeselende de gemeente.

Kunt ge 't U niet voorstellen? Hij had de gemeente geplant. Hij was het middel geweest in Gods hand om ze te roepen uit de duisternis der zonde tot de heerlijkheid van Gods licht. En nu zóó vuil? Hij zal geweend hebben.

Doch nu? Hij zegt immers, als hij van hun droefheid naar God hoort, dat hij zich grootelijks verblijdt??

En de vrede zou wederkeeren in hunne harten en in de gemeente.

Doch er waren valsche menschen in Corinthe. Tegenover hen moest Paulus zelfs zijn Apostelschap bewijzen.

En nu zal het vrede worden? Zal nu de gemeente in liefde en lof den Heere een nederigen geest ten offer brengen? Zullen nu onze scheurvergaderingen ophouden? Zullen we dan nooit meer elkander zoo genoegelijk verdoemen?

Neen, dat zou toch al te erg wezen voor dat volk dat "in het aangezicht roemde en niet in het hart". Er kon niet gevergd worden van hen, dat zij zouden slapen als zij eerst niet kwaad gedaan hadden in de gemeente? Hoe zullen we kunnen sluimeren en rusten als we eerst niet wat aangenaam bezig geweest zijn in het scheuren en bekladden en lasteren en wat dies meer zij? Daar moet ijlings een stokje voor gestoken.

Luistert toch, gij dwaze Corinthiërs! Gaat toch niet zoo misselijk te keer in uw kermen. En dat alles om dien brief van Paulus? Paulus is gek, hij is uitzinnig. (Zie II Cor. 5:12-17).

Paulus is krankzinnig om er zoo op los te slaan. Dat is toch niet de goede methode om een gemeente te regeeren? Zijn oordeel over U is hard; en hij oordeelt in dien voege omdat hij uitzinnig is.

Doch Paulus, in den tweeden zendbrief geeft de gemeente een blik in zijn motieven, die hem dreven om zoo stout te schrijven in den eersten brief. Hij gaat hun materiaal geven opdat zij "stof zouden hebben tegen degenen die in het aangezicht roemen en niet in het hart". Stof tegen de hypocrieten.

En dan zegt Paulus: Ik heb U zoo vreeselijk gestriemd, mijn geliefde broeders, omdat de liefde van Christus mij dringt om zóó over U te oordeelen, dat gij, namelijk, nieuwe schepselen zijt door den dood en opstanding van Christus. Ik ben niet waanzinnig, mijn vrienden, doch ik zie U aan als nieuwgeboren kinderen Gods en dan oordeel ik, dat als Christus voor U stierf, dat gij dan in en door Hem dood zijt tegenover en in de zonde en levend tot God. Ik mag dus in en op grond van dat oordel van U verwachten, dat alle oude dingen zijn voorbij gegaan en dat het er zóó met U bijstaat, dat alle dingen nieuw werden. Nu leek het er niet veel meer op, en daarom striemde ik U. Ik bestrafte U uit liefde, uit Goddelijke liefde die in mijn hart brandt voor U en waarin ik over U ijver met Goddelijke ijver. Neen, geliefden, ik ben niet uitzinnig, doch ik heb U lief.

Buigen ook wij dan onder de krachtige hand Gods.

En als Gods Woord striemt, o, val dan op de knieën en roep het uit voor Zijn aangezicht: Ik zie het Heere, Gij geeselt een iegelijken zoon dien Gij aannaamt. Het is tot ons nut als Gij met Uw tweesnijdende zwaard door Paulus of de Profeten ons verwondt. Het is eeuwige, onbegrijpelijke liefde. Gij leidt ons door verdrukkingen en verwondingen naar de oneindige genezing.

Door het Bloed van den Liefhebber der zielen!

G.V.

Rev. A. Petter's Reply

Bellflower, California.
January 6, 1936.

Esteemed Editor:

In the issue of the S. B., December 1935, there occured a notice by a reader signed A. F., requesting some clarification on a proposition expressed in a talk given at the Dedication of the Bellflower Chr. School and subsequently appearing in the S. B.

For some reason several subscribers in California have not received their December 15th issue, hence I have not the exact words of A. F. before me. Yet if I recall he states that he cannot, after repeatedly reading the article, understand the expression, "Unless our children receive Christian Instruction they cannot be saved".

Now A. F. will of course realize that I was not requested to develop a theses but that I was asked to give a 15 minute talk on the question assigned: Why should Christian parents give their children Instruction. And I desired to improve the few moments given me by emphasizing the principle that only when we devote ourselves wholly to the Glory of God are we really blessed. And to apply that principle to the question of education I chose the expression referred to.

That some hearers might possibly not understand did not to me seem serious; that none would misunderstand I was confident. In fact several hearers have informed me that they were in agreement with the general content of my talk but had discussed among themselves the possible meaning of the statement in question. Evidently that which was not understood was more instructive than the things that were readily understood, because of their familiarity.

In my talk as it appeared in the S. B. the reader will see that after first submitting a few possible reasons for Christian instruction which a serious minded Christian will surely reject, I returned to the one I had proposed namely that it is a matter of salvation. Our children cannot be saved without Christian instruction.

A. F. will surely agree with me when I say that the man who always has at the tip of his tongue the evasive and deadening reply "that does not effect our salvation", or "dat raakt onze zaligheid niet", is a lazy Christian, who cares more about his own ease than about the kingdom of God and may well question whether he has salvation in the Scriptural sense.

For salvation, being saved is, as I stated, being delivered from the deepest misery to the highest good—to the right, the ability, and the desire to love God with all we are and have. We must strive to be delivered from the conception which we, through the preaching of Arminian "Evangelistics" have acquired. Also we long conceived of salvation as getting pulled over an imaginary danger-line by the urgent appeal of a preacher who begs people to accept Jesus and be saved.

Reformed people hold, on the basis, of Scripture, that in our salvation as it is applied to us the following elements are involved: regeneration, calling, faith, conversion, justification (in our consciousness) sanctification, and glorification. How in the light of this is it possible that we were saved at some past time when we heard a stirring sermon or read a particular passage of Scripture, and how can we afterwards have at readiness the remark; "this or that does not effect my salvation", or, "we must not think that only Reformed people get to heaven". The living Christian replies with vexation "every thing effects our salvation", and with him it is not a question of who will somehow get to heaven, but a matter of ever more zealously seeking heaven and even now having his conversation in heaven. The salvation which Christ has merited for us is unspeakable in its beauty and the Christian's ruling desire is to enter into it to the full.

We can present this more graphically with a type from the Old Testament, David and Solomon, we know, were types of Christ. The deliverance which they wrought for Israel typifies the deliverance which Christ wrought for us. When they break the yoke of Moab, Ammon and Philistia they typify the victory of Christ whereby He broke the power of the devil and of sin. But that is of course not all. They were also types of Christ in the glory of their kingdoms, the beauty of their palaces, the riches of their possessions, the great extent of their domain, and the unsurpassed wisdom of Solomon.

Now what would we think of an Israelite, delivered from Moab or Ammon who would complacently accept that deliverance and further never concern himself about the glory and welfare of that kingdom? What would we think if a brother Israelite, his face beaming with joy, would say to him, "how I love to go up to the city of God to see the beauty of our king and the glory of his palace and how I pray that Jehovah may prosper His anointed", and he should reply, "I feel this way about it, these things do not concern our deliverance". Or if a brother tried to arouse his interest and enthusiasm in the far-famed wisdom of God's anointed over Zion, he would say, "I really cannot devote much time to those things, for after all they are secondary and do not concern our deliverance". Would we not spontaneously say "ungrateful creature stay in your alien bondage and die there"!

Yet that is exactly the way the New Testament teaches us to consider salvation. Salvation is a process, something for which we must strive all of our lives, and into which we enter more fully day by day. In Scripture the work of salvation is viewed from several aspects and we must of course here confine ourselves to those

passages which speak of our attaining salvation. And when we view salvation as a process then we may state that it is questionable whether Scripture ever uses the past tense in which we use it namely of someone being "saved" at such a time or place.

Further there are some passages which refer to our salvation as future, such as Hebrew 9:28, "He shall appear a second time unto salvation". Again, Romans 13:11, "now is salvation nearer than when we first believed". And so in Romans 8:23-25.

But there are a large number of passages which refer to salvation as something we are continually attaining. For example, I Cor. 1:18, "to us who are saved (being saved) if ye hold fast that which I preach unto you. I Cor. 15:2; again in Phil. 1:19, the Apostle rejoices knowing that the preaching of his ambitious competitors shall turn to his salvation. So the Apostle admonishes Timothy to continue in the doctrine for so doing he shall save both himself and them that hear him, I Timothy 4:16; and the writer to the Hebrews assures his readers that he does not think of them as a field yielding thorns and briars and near to being burned, but he is persuaded of things that concern salvation for them.

Finally in the 1st epistle of Peter we have several very clear passages. In I Peter 1:15, he tells us that we are kept by the power of God unto a salvation ready to be revealed in the last time, and in verses 8 and 9, he tells us that by believing we are receiving that salvation, obtaining it and carrying it away as it were. In all these passages salvation is a present, continuing process.

But there is another element which we must in this connection emphasize, this namely, that we receive that salvation in the way of a constant struggle to learn and do the will of God. "Strive to enter in at the straight gate" says the Saviour, and the servants to whom the pounds were intrusted are commended and rewarded according as they were diligent in using the pounds. Luke 19:11-27. Recall to your mind the zeal of the Apostle Paul. Work out your salvation with fear and trembling, Phil. 2:12; and again, not as though I had attained neither were already perfect but I follow after that I may apprehend that for which I am also apprehended of Christ. Reaching forward to the things that are before, I press to the mark for the prize of the high calling of God in Christ Jesus. Phil. 3:12-14; and again, I endure all things for the elect's sake that they may also obtain the salvation which is in Christ. 2 Timothy 2:10.

And how, finally do we attain that salvation? Through the knowledge of God. For "this is life eternal that they should *know Thee* the only true God." John 17:3.

From Ephesians 4:10-14 it is plain that the purpose of offices which Christ bestowed on the church are for instruction, for the work of the ministry for the edifying of the body of Christ: till we all come to the unity of the faith, and to the knowledge of the Son of God, unto a perfect man unto the measure of the stature of the fulness of Christ.* We are to desire the sincere milk of the word that we may grow thereby. 1 Peter 2:2. His divine power has given us all things that pertain to life and godliness through the knowledge of Him who called us to glory and virtue. 2 Peter 1:3.

So the man of God is thoroughly furnished unto all good works.

The fatal result of neglecting Christian Instruction is much more evident when we think of that result as it becomes manifest organically in the future generations. If parents are too little concerned about their children to give them a Christian education, what instructing do their children receive in their indifferent family life? The children of these indifferent parents suffer neglect in both spheres of home and school. And what is the result of such a nurture for such children? Very little spiritual knowledge. And what will be the result for a following generation. No spiritual knowledge at all! Gone is the Church, is christianity, is the kingdom of God as far as we are concerned.

I trust it will now be somewhat clearer what I mean by the conclusion I expressed and which I now repeat with renewed confidence: Unless our children receive Christian Instruction they cannot be saved.

*We are to receive with meekness the ingrafted word, which is able to save our souls. James 1:21.

A. Petter

SUNRISE IN MY SOUL

In doubt and darkness long I wandered,
My will beyond control,
'Till Jesus came and brought the glory
Of sunrise in my soul!

The clouds were rifted in a moment,
I saw them backward roll,
And Oh, the beauty of the morning!
'Twas sunrise in my soul!

He satisfied my longing spirit,
He sweetly made me whole,
And all the day my heart is singing,
'Tis sunrise in my soul!

When earthly toil and care are ended,
And I have reached the goal,
I know that morning will forever
Be sunrise in my soul.